THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 17 SEPTEMBER 15, 1926 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

NEARER TO GOD

> But it is good for me to draw near to God; I have put my trust in the Lord God, that I may declare all thy works.—Ps. 73:28.

How good it is!

How inexpressibly sweet; how peace-affording; how assuring in its influence and strengthening in the time of the trouble it is, that I may draw near to God!

There is no cold dogmatism in this beautiful conclusion of the poet, so pregnant with quiet power and confidence. It is personal experience, profoundly felt personal experience, that expresses itself here. Deeply rooted peace, profound rest and keenest joy for his once troubled soul there are in these words.

In the psalm the poet revealed a significant chapter of his soul's experience. And the narrative of his soul-trouble as told by himself in this profound hymn flows on like a turbulent river, rushing down the mountainside tumbling over rock and reef; now toppling over the edge of sudden precipice, foaming and roaring and splashing as it pitches downward; now again scurrying and eddying agitatedly thru the deep and narrow gorge; sometimes curving and winding its way around cliffs and boulders; sometimes disappearing from sight to bore its passage thru dark and mysterious tunnels; then gradually coming to rest and quietly meandering thru wood and dale and flowing onward thru meadows green under the blue sunlit heavens; now a stately stream gliding on and on till it finds rest in the deep bosom of the ocean . . .

Such had been the poet's experience . . . .

And that ocean of peace, that destination of rest he had now reached in drawing near unto God!

Good it is for me, Oh, how good to draw near unto Him!

The boundless Ocean of Life . . . .

The fathomless Fountain of Good . . . .

The endless Source of Light . . . .

Draw near to God, the Changeless amid the changing, the Rock of my salvation, merciful and mighty, faithful and true, whose wisdom is unsearchable, filled with tenderest lovingkindness and overflowing with soul-restoring grace; my Jehovah and my Redeemer, my strong tower and my sure defense, my loving Father and caring Shepherd, who forgives abundantly and saves mightily and protects safely and guides securely . . . .

To God, Whom to know is eternal life; from Whom to live apart is death.

Whom to possess is to possess all.

God, my God, my boundless joy!

To draw near unto Him!

Oh, how good!

To draw near unto God!

Nearer, ever nearer till I may look at His face and repose at His heart in childlike joy and still confidence . . . .

What a privilege!

All the more blessed and sweet because I know by experience the dark misery of being far from Him, of being alienated from the living God, of being without Him in the world . . . .

For such I am by nature . . . .

Apart from Him, nourishing dark enmity against Him in the deep recesses of my heart. Wandering far away from Him, in paths of sin and iniquity, following the lusts of flesh and the lie of the devil. For I was guilty in myself, a child of wrath and subject to His condemnation; and I was afraid of Him. I knew that I could not draw near unto Him, neither would I. To me He was a consuming fire and the farther I would depart from Him, the more comfortable it seemed for my soul. I would rule Him out of my thoughts and all my meditations and like the fool say in my heart: there is no God. Besides, I was a child of darkness and the darkness I loved. The Prince of Darkness was my spiritual father and it was my delight to do his will. The light I hated and in my heart I cherished all the dark follies of sin . . . .

To be apart, far apart from God then seemed good to me!

So foolish was I and ignorant; so foolish I am still by nature . . . .

But He drew me first....

And I began to draw near unto Him by virtue of His drawing.

Before the mirror of the perfect law, He drew and I stood riveted at the spot beholding the folly and misery of my own image. For I beheld myself fastened with chains of sin, locked in bonds of hell, a slave though I had imagined myself free in the service of sin. I understood then, that the wicked have no peace and for liberty and peace I longed. I knew not then, but true it was that even then there was born within my heart a deep yearning after God. For He drew me, and the recognition of my own sinful image, miserable and undone was the first result of my drawing near unto Him. In that longing I mourned and wailed. I would be delivered from the burden of my guilt and saved from the power of death. I would fain break those chains of darkness and bonds of sin....

And I realized that I was impotent; that there was no power of salvation in me, in man, in any creature....

Who would, who could deliver me?

And He still drew me....

Drew me with cords of love....

Drew me thru the voice of His everlasting Word.

To the accursed tree He drew me and He showed me the boundless love wherewith He loved His people from before the foundation of the world. He revealed to me the thoughts of peace He had thought before the world was, to deliver His children from darkness and to make them heirs of everlasting light and joy. And He showed me the blood, the precious blood that is powerful to save and that cleanseth from all sin. He drew me and I longed to be partaker of that salvation; to be able to say that He is mine and I am His. I realized it would be my only comfort in life and death, for body and soul, for time and eternity. He drew me still and I drew nearer and I washed, by faith in my Redeemer, my garments in the blood of the Lamb....

And I was free....

Free from all my guilty stains....

Free from the law of sin and death. All thru the marvelous power of that wondrous cross.

Free to draw near unto God, to His light and life and love; believing, trusting, hoping....

And now I have peace.

Near to God! Ever nearer!

Oh, how good it is!

Always near Him!

That and that only is good for the child of God in the midst of the world.

Still he is inclined by nature, even after he was drawn into the blessed communion with the Fount of God, the ever living and ever blessed God, to depart from Him.

His feet are sometimes almost gone. His steps do sometimes well-nigh slip. Then he wanders. His eye is not trustingly fixed upon the God of his salvation who doeth all things well; his hand is not firmly clasped in the mighty hand of Father. O, surely, Father is always near, thanks be to Him. He never fails though we fail Him; he never forsakes though we would let Him go. But for the consciousness of our heart and mind we are not near Him....

And then the way grows dark....

For then we know there are wicked men, that set their tongue against the heavens, that foam and rave and oppress the righteous. Servants of the devil that walk in darkness and sleep not if they have not committed iniquity. We see them whom pride compasseth about as a chain. They are around about us. They sit in high places in the world. They work their way and often occupy the seat of honor in the church. They corrupt the truth and persecute them that are faithful to the name of Jesus and His testimony. And they prosper! Their eyes stand out with fatness and they have more than heart could wish! All they undertake seems to succeed. Adversity and suffering they seem not to know. And over against the way of the wicked we consider the way of the righteous, our own way. All seems vain. Our way is dark. Our justice fails to appear. Our punishment is there every morning. More miserable we seem than any man....

And, ah, then it is not good for us....

For then we are at odds with our God, far from Him.

And we grow fretful and envious at the wicked and we criticize the dealings of Jehovah. We think that His way with us is not good. There is no peace, no rest of heart and mind, no steadfastness of purpose, no courage or strength for the battle, no joy of faith, no patience in suffering, no brightness of hope, no glow of love....

And we are inclined to sit by the wayside, hang the harp in the willows and weep!

Who does not know such moments?

The poet knew. Abraham knew. Elijah knew. David knew.

All God's people know.

But the trouble is not with our way; and the trouble lies not in God's dealings with His children; the trouble is that the whirl and perplexities of our life have succeeded to carry our sinful heart away from God. And it is not good to draw apart from Him even for one moment.

Draw near again to God; and you will put your trust in the Lord God! And to trust in Him implies to lean on Him; to surrender yourself and your way and your enemy and your trouble and suffering completely to Him; to rely solely on the Lord your Redeemer, on His wisdom and power, on His love and care and to follow in childlike confidence where He leads the way. It means that you have taken all your trust away from everything else, from your own wisdom and judgment and strength, from men and princes, so that you neither lean on them when they seem in your favor nor fear them when they rave against you; and that you have placed it all in Jehovah your God. It implies that you will cling again closely to Father; firmly grasp and hold the Hand that grips yours;

renounce your own weak and fallible judgment of things, of the way, of the perplexities and mysteries of life; so that, though the way seem all wrong and dark and dreary and destructive, you nevertheless know that all is well and that all things must work together for good to them that love God and in joyous assurance you sing in the midst of seeming darkness and gloom:

My Saviour 'neath Thy sheltering wing
My soul delights to dwell;
Still closer to Thy side I press,
For near Thee all is well.

Nearer, always nearer!

Till I see no more darkness and dangers and raving enemies, but look only at Him, faithful and wise and true, filled with lovingkindness over His children, merciful in their sufferings, yet leading us by His counsel often thru ways of oppression and grief, in order to take us to glory afterward and to prepare us for the day of His perfected covenant....

Oh, then it is good for me. And still ashamed that I ever departed from my faithful guide, yet drawing nearer to Him that is abundant in forgiving mercy, I take courage to complete my song:

My soul shall conquer every foe,
Upholden by Thy hand;
Thy people shall rejoice in God,
Thy saints in glory stand.

Yes, good it is for God's child to draw near to God.

Good it is for him to turn his eyes away from man in whom there is no strength and from things that deceive, and to put all his trust in the Lord his God....

For only then will he be able to realize his calling.

Was he not called out of darkness into the marvelous light of God in order to proclaim His virtues and sing His praises and tell in the world of His wondrous works? And how shall he, if in his own sinful judgment he frets and rebels and criticizes the ways of God? Or how shall he, if he does not put all his trust in the Lord and in times of brightness and prosperity attributes things to self and to an arm of flesh?

Evidently, apart from God he will murmur in adversity and boast in prosperity....

But draw near now to God and trust also in Him....

Commit your way unto the Lord.

All the way....

And you will be strong, but not thru an arm of flesh; you will boast but not in self. But your praise will be of Him, who is your life and your light, your joy and your strength and you will tell of all His wondrous works, counting and recounting them one by one....

To the praise of His glory in the midst of the world.

Presently all the dreary night shall be past and the way shall be finished and the end shall be reached and we shall be near Him, nearer, ever nearer, seeing Him face to face and beholding the beauty of the Lord our God in His everlasting tabernacle....

Oh, that will be good for you and for me!
Fulness of Joy!

H. H.

DE CHRISTEN EN DE UNION

Onderscheidene lezers van ons blad hebben ons verzocht, om zoo nu en dan ook eens een artikeltje te schrijven over onderwerpen, die het praktische leven raken en de toepassing van onze beginselen op verschillende terreinen des levens toelichten. Zeer juist hebben ze gezien, dat het distinctief beginsel der Protesteerende kerken ook een diepingrijpenden invloed moet uitoefenen op onzen kijk op geheel het leven, vooral uit het oogpunt van de plaats, die de Christen beslaat in, en het standpunt, dat hij behoort in te nemen tegenover de wereld. Dat distinctieve beginsel onzer kerken is, dat de genade altijd particulier is. Ze hebben beslist en voor goed afgedaan met eene beschouwing, die wortelt in de verderfelijke voorstelling, dat er naast de particuliere genade, die alleen zaligmakend is, ook nog een zekere genade bestaat, die de wereld in het algemeen ten goede komt. Deze leer toch werd door Kuyper ontwikkeld en voor het eerst officieel als de leer der Christelijke Gereformeerde kerken aangenomen door de Synode van Kalamazoo in 1924. Volgens haar is God ook genadig aan de wereld buiten Christus, werkt Hij door de algemeene werkingen Zijns Geestes ook een zekere genade in het hart dier wereld, en doet, door die algemeene genadewerking, die wereld nog veel goed voor God. Wel aarzelt men nog in die kerken om dit laatste toe te stemmen en tracht men voor eigen geweten en voor het bewustzijn van het volk dit laatste, dat men namelijk zou leeren, dat de onwedergeborene het goede voor God zou doen, te verbloemen. Opmerkelijk is uit dit oogpunt het antwoord, dat de Synode gaf in 1926 op een bezwaarschrift, dat ingediend was bij haar door enkele broeders uit Holland, Mich. Letterlijk sprak ze het volgende uit:

"Te wijzen op het feit, dat hunne bewering onjuist is, als zoude de Synode de uitdrukking gebezigd hebben, dat de natuurlijke mensch daden kan doen, die 'goed zijn voor God'. Zoo de Synode deze uitdrukking gebezigd had, zou zij aanleiding tot misverstand hebben kunnen geven, daar de uitdrukking 'goed voor God' meesttijds gebezigd wordt als synoniem met 'goed in zaligmakenden zin'. De Synode gebruikte deze uitdrukking echter niet. Wel hield de Synode staande, dat ook burgerlijk goede daden in de schatting Gods burgerlijk goed zijn."

Men ziet hier aanstonds, dat ook de Synode van 1926 wel gevoeld heeft, dat de schoen wrong. Men durft de Synode van 1924 niet laten zeggen, dat de onwedergeborene ook daden kan doen, die goed zijn voor God, maar laat er dan zelf aanstonds op volgen, dat hij in het burgerlijke dingen doet, die in de schatting Gods goed zijn. Maar hoe men de uitspraken der Synode van 1924 ook mag trachten te verklaren en in een eenigszins goed daglicht te stellen, feit blijft, dat men in het wezen der zaak

heeft uitgesproken, dat door een zekere genade Gods de natuurlijke mensch in dit leven en op het breede terrein van het tijdelijke, aardsche leven, goed kan doen voor God. Het standpunt is, dat ook de wereldling op de terreinen van Maatschappij en Staat, van Huisgezin, Onderwijs, Handel en Nijverheid, Wetenschap en Kunst, Kapitaal en Arbeid naar Gods gebod kan leven. Daartegenover nu is het distinctieve standpunt *onzer* kerken, dat genade iets is, dat God alleen aan Zijn volk bewijst en dat alleen door de kracht dezer genade de mensch weer in beginsel het goede kan denken of willen of doen en dat in betrekking tot heel het leven. De natuurlijke mensch is naar deze beschouwing ten allen dage alleenlijk boos; zijn bedenken is een bedenken des vleesches, dat vijandschap is tegen God en hij onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. Ook in het burgerlijke houdt hij, naar het woord onzer belijdenis, met al zijn betrachting tot de deugd en uiterlijke tucht, zijn natuurlijk licht in ongerechtigheid ten onder en bezoedelt hij het geheel, zoo ver is het er vandaan, dat hij zich tot God zou kunnen of willen bekeeren. Zoo staan de beginselen zuiver tegenover elkaar. De Christelijke Gereformeerde Kerk zal dit ook moeten toestemmen. Ofschoon ze thans nog zich eenigszins mag schamen voor haar eigen belijdenis en op allerlei wijze mag trachten aan de uitspraken der Synode 1924 een dragelijke verklaring te geven, de logische drang der dingen zal haar nopen, om ronduit toe te stemmen, dat het haar officieele leer is, dat door een zekere algemeene genade Gods, die Hij door Zijn Geest in de wereld wereld in het algemeen werkt, de natuurlijke mensch in staat is het goede voor God te doen; en dat wij daartegenover handhaven het standpunt onzer belijdenis, dat de mensch van nature alzoo verdorven is, dat hij ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. En zóó diepe ernst was haar de belijdenis, dat deze, de wereld tot het goede voor God in staat stellende genade bestaat, dat ze ieder, die haar niet wil onderschrijven, met den ban treft.

Intusschen is het voor ieder duidelijk, dat dit diep ingrijpend verschil niet nalaten kan invloed uit te oefenen op onze respectieve beschouwing van het practische leven, met name van de verhouding van het kind van God tot de wereld. De verderfelijke leer der algemeene genade slaat een brug van de kerk naar de wereld, overbrugt de klove, die er bestaat tusschen Christus en Belial, licht en duisternis, de gerechtigheid en de ongerechtigheid. Door deze overbrugging der klove kan en mag Gods volk dan ook, in betrekking tot de breede terreinen van het aardsche leven bondgenootschappelijk leven met de wereld. Immers, men heeft een bijzondere genade om zalig te worden; eene algemeene genade, om in de wereld te leven. De wereld bezit slechts één genade, maar die genade stelt haar in staat op de terreinen van het tegenwoordige leven het goede te zoeken en te doen; de Christen bezit twee genaden; door de eene gaat hij naar den hemel en leeft hij in de kerk, door de andere leeft hij bondgenootschappelijk met de wereld, op de terreinen van Staat en Maatschappij, Nijverheid en Arbeid en Handel, Wetenschap en Onderwijs en wat dies meer zij. Hij leeft in deze wereld en met de wereld uit het beginsel van algemeene genade, waardoor ze samen het goede doen. Zoo komt men met deze leer metterdaad tot de Anabaptistische scheiding van natuur en genade, en inplaats van het kind van God toe te roepen, dat hij als een kind des lichts temidden der duisternis geheel zijn leven, op alle terreinen, dient te leven uit het specifieke en nieuwe beginsel der wedergeboorte, doet men hem in bondgenootschap leven met de wereld. Aan de klem van dit argument is geen ontkomen. Als God zelf in bondgenootschap der vriendschap met de wereld, die in het booze ligt, leeft, waarom dan niet Zijne kinderen? Zoo wordt de antithese totaal vernietigd en alle bijzondere actie eenvoudig verlamd. Er bestaat voor de Christelijke Gereformeerde kerken in beginsel geen reden meer, waarom ze zich niet op alle terreinen van het leven eenvoudig zou aansluiten bij de wereld. De taak van Gods volk is dan immers niet meer om het licht van Christus te laten schijnen op alle terreinen des levens, maar om het licht der wereld, het licht dat krachtens de algemeene genade in de wereld is, helderder te doen schitteren. En daartegenover zullen wij ook in de toekomst de antithese stellen. Wij zullen volhouden, dat de vriendschap der wereld vijandschap is tegen God op alle gebied en dat wie een vriend der wereld wil zijn, als een vijand Gods gesteld zal moeten worden. Alle bondgenootschappelijk verkeer in den waren zin des woords is in beginsel onmogelijk. Licht en duisternis vloeien nergens in elkaar over en gaan nooit samen. Zoo staat het verschil tusschen ons helder. En de Christelijke Gereformeerde kerken zullen er toe moeten komen, om ook harerzijds dit ronduit te bekennen. Alle halfheid moet weg. Dan zullen we althans over en weer elkander kunnen verstaan en ook ons volk in staat stellen positie te kiezen.

Waarop het standpunt der Christelijke Gereformeerde kerken in de praktijk van het leven uitloopt is duidelijk uit de besluiten der laatste Synode dier kerken inzake de gewichtige kwestie der unions. De Synode besloot dienaangaande als volgt:

"1) Betreffende de vraag of het in strijd is met ons Christelijk beginsel, dat leden der kerk tevens leden zijn van organisaties op maatschappelijk terrein wanneer het welbegrepen doel van zulke ondernemingen niet in strijd is met de algemeene rechtsbeginselen neergelegd in Gods Woord;

"Dat ieder Christen vrij moet worden geacht saam te werken met zijn naasten op elk wettig terrein der samenleving, en dat hij als lid der maatschappij volkomen recht heeft mee te doen aan zulk een gemeenschappelijke onderneming of zich met anderen mag vereenigen in zulk eene organisatie.

"2) Inzake de vraag, van welken aard de verantwoordelijkheid moet worden geacht, voortvloeiende uit de solidariteit van de unions en soortgelijke groepen;

"a) Dat een Christen, die lid is van een maatschappelijke organisatie, van welken aard ook, van Godswege gehouden is getrouw zijn invloed als Christen te laten

gelden en voor recht en billijkheid te strijden;

"b) Dat hij door instemmen of door ledig toezien, ten volle persoonlijk verantwoordelijk wordt voor het zondige in de besluiten der vereeniging waartoe hij behoort;

"c) Dat hij dan eerst persoonlijk vrij is van schuld, zoo hij met allen ernst heeft geprotesteerd tegen zulke handelingen die de perken des rechts te buiten gaan en naar vermogen heeft getracht het kwaad te stuiten;

"3) Aangaande de vraag: Hoe de Kerk heeft te handelen ten opzichte van leden, die zich geplaatst zien voor de problemen, die opkomen uit den strijd van het maatschappelijk leven en zich hebben aangesloten bij een of andere organisatie:

"a) Dat de Kerk van Christus geroepen is door hare sleutelmacht zichzelve zuiver te houden van dezulken, die zich hebben aangesloten bij vereenigingen die in haar wezen in strijd zijn met Gods Woord;

"b) Dat de Kerk tegenover hen die zich aangesloten hebben bij organisaties die niet in haar wezen in strijd zijn met Gods Woord, maar in welke toch veel wordt gevonden dat afkeurenswaardig is en in strijd met onze Christelijke beginselen (zooals de werkgevers en werklieden-vereenigingen), steeds onderwijzend en vermanend heeft op te treden;

"c) Dat van kerkelijke tucht over leden die tevens leden zijn van zulke organisaties dan alleen sprake kan zijn, wanneer blijkt dat zij medeplichtig zijn en mede schuldig staan aan handelingen, die in strijd zijn met het gebod Gods."

Bovenstaande werd door de commissie van praeadvies op de Synode overgenomen uit een rapport, dat opgesteld was door een commissie, voor deze zaak benoemd op de Synode van 1924, en het werd door genoemde commissie gesteund en der Synode voorgelegd. Het advies der commissie was echter, dat de Synode haar eindoordeel over deze zaak nog twee jaren zou opschorten, opdat ook de mindere vergaderingen ruimschoots de gelegenheid zouden hebben zich op deze conclusies in te denken. Als we dit wonderlijke besluit dus goed verstaan, dan heeft de Synode besloten bovenstaande conclusies te steunen, zooals ook de commissie deed, maar haar eindoordeel nog twee jaren op te schorten, opdat de kerken gelegenheid mogen hebben, zich op deze kwestie in te denken.

Het standpunt, dat dus door de laatste Synode wordt gesteund inzake de union is in het kort dit: de Christen sluite zich slechts aan; en als de union iets doet dat in strijd is met Gods Woord, dan protesteere de Christen daartegen. Door te protesteeren wascht hij dan zijn handen in onschuld. En daarmede is alle zelfstandige Christelijke actie op dit gebied eenvoudig met lamheid geslagen en ook feitelijk veroordeeld. Nu springt het in het oog, dat heel dit besluit wordt gekenmerkt door dezelfde slapheid en lamheid, die het voornaamste kenmerk schijnt geweest te zijn van de Synode van 1926. Let eens op de lamme taal, waarin deze conclusies, blijkbaar met opzet, zijn gekleed. Men spreekt van organisaties, waarvan het welbegrepen doel niet in strijd is met algemeene rechtsbeginselen neergelegd in Gods Woord! Die taal kon wel herkomstig zijn uit de eeuw van den braven Hendrik. *Niet in strijd met* Gods Woord? Wil dat zeggen: *in harmonie met* Gods Woord? Blijkbaar gevoelde de commissie, dat zulke taal wat te sterk zou geweest zijn voor een wereldsche union; daarom zich maar negetief uitgedrukt. "Niet in strijd" dat kan ook beteekenen "neutraal". En zoo zal de Synode het wel bedoeld hebben. Het welbegrepen doel van zulke ondernemingen kan neutraal zijn. En dan: de algemeene rechtsbeginselen van Gods Woord! Wat zijn dat voor dingen? Is er een ander recht dan het recht onzes Gods? Zijn er algemeene rechtsbeginselen, die verschillen van bijzondere rechtsbeginselen, ook neergelegd in Gods Woord? Wat zou de Synode zeggen, als ze die algemeene rechtsbeginselen van Gods Woord, waaraan blijkbaar ook de wereld gehoorzamen kan, eens zou moeten opnoemen? Voorts lezen we, dat een Christen geroepen is, getrouw zijn invloed te laten gelden en *voor recht en billijkheid te strijden.* Wat achttiende-eeuwsche taal is dat nu? Waarom niet gezegd, dat een Christen geroepen is, om ook in de union voor de zaak zijns Gods te strijden? De zaak is doorzichtig. Zulke taal ware te sterk. Dat kan in de union niet. Dan ware het pleit aanstonds beslecht. Daarom maar: "recht en billijkheid" en dan "niet in strijd" met "de algemeene rechtsbeginselen van Gods Woord." Wat een Jan-Salie taal! Maar het wordt nog erger. De Synode spreekt uit, dat iemand door instemmen met verkeerde besluiten of door ledig toezien zelf ten volle verantwoordelijk wordt voor die besluiten! Een waarheid als een koe. Ik weet niet hoelang het de commissie genomen heeft, om deze vanzelfsheid te zien. Maar dat een Synode over zulk een ding moet besluiten wordt wel wat erg. Doch dan komt het. Hij wordt volkomen vrij van schuld, als hij met allen ernst heeft geprotesteerd tegen zulke verkeerde handelingen en ook alles in het werk heeft gesteld het kwaad te stuiten! Is dat zoo? Iemand wordt vrijwillig homogeen met een zeker lichaam. Door zijn eigen vrijen wil sluit hij zich bij eene zekere vereeniging aan. Daardoor reeds wordt hij verantwoordelijk voor het doen van de meerderheid dier vereeniging. Hij komt overeen, dat hij zich bij de besluiten dier vereeniging zal neerleggen, zooals ze met meerderheid van stemmen worden genomen. Die vereeniging doet iets verkeerds, dat zelfs in strijd is met "de algemeene rechtsbeginselen van Gods Woord." De Christen protesteert, maar hij blijft lid, m. a. w., hij blijft zich aansluiten bij die vereeniging. En nu is hij niet meer verantwoordelijk? Wat toch een wonderlijke redeneering!

Doch dit alles willen we nu daarlaten. Wat we willen aantoonen is, dat de Synode van 1926 in haar besluit inzake de unions metterdaad handhaaft, wat de Synode van 1924 als een leerstellig beginsel heeft aanvaard, dat door een werking van Gods algemeene genade ook de natuurlijke mensch het voor God goede kan doen. Dat ligt ten grondslag aan deze besluiten. Op het terrein van den arbeid kan de Christen metterdaad zich plaatsen op een grondslag, die door de wereld werd gelegd. Hij kan

met die wereld op dit terrein uit eenzelfde beginsel leven. Samen kunnen Christen en wereldling strijden voor dezelfde zaak. Immers die wereld kan ook goed doen. Men sluite zich dus aan. Doet die union dan toch verkeerd, dan protesteere men, en door dat te doen kan men dan zijn handen wasschen in onschuld. Het beginsel der antithese werd door de Synode van 1926 in de praktijk des levens metterdaad geloochend.

Daartegenover nu stellen wij een beslist standpunt. De Christen heeft ook op het gebied van den arbeid te leven uit het beginsel der genade van Christus Jezus, uit het leven der wedergeboorte en uit de kracht des geloofs; ook hier dient hij alleen te luisteren naar de stem zijns Gods en het oog te hebben op de verkondiging der deugden van Hem, die hem uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht. En handhaaft hij dat beginsel, dan kan hij zich niet alleen nooit bij een wereldsche union aansluiten, maar dan zou men hem ook in zulk een union niet lang dulden. Hij zou daar zeer spoedig klaar zijn. Ook hier geldt het krachtige woord van Jacobus, dat wie een vriend der wereld wil zijn een vijand Gods wordt gesteld. Dit standpunt willen we nader toelichten.

In het bespreken van deze kwestie zou nadruk kunnen worden gelegd op allerlei bijzonderheden, die van de unions in het algemeen zijn op te merken, op verkeerde gebruiken en praktijken, waardoor het feitelijk reeds onmogelijk gemaakt wordt voor den Christen, om zich er bij aan te sluiten. Ook is dit niet zelden gedaan. De commissie, door de Synode van 1924 benoemd om in deze kwestie een onderzoek in te stellen, deed dit ook. Zoo zou men kunnen wijzen op het feit, dat de unions in den regel, indien ook niet alle, met eede verbonden vereenigingen zijn. Om zich te kunnen aansluiten als lid wordt men aanstonds reeds geroepen houw en trouw te zweren aan de beginselen der vereeniging waarvan men lid wordt. Door het afleggen van zulk een eed verloochent de Christen toch metterdaad reeds zijn Christelijk beginsel en doet hij afstand van zijn Christelijken adel. Hij stapt daardoor vrijwilliglijk over op een terrein der duisternis. Zijn eigen beginsel en geestelijke adel zijn immers, dat, krachtens het leven der liefde Gods in hem, zijn ja ja en zijn neen neen is, zoodat hij ganschelijk niet zweert. Doch hier stapt hij vrijwilliglijk over op een terrein, waar men dat beginsel niet wil erkennen en door een eed zijn conscientie wil binden aan menscheljke inzettingen. Ook zou men kunnen wijzen op zulke dingen als de werkstaking en alles wat daarmede noodzakelijkerwijze gepaard gaat. De werkstaking is eenvoudig een dwangmiddel van den werkman gegrond in het recht van den sterkste. Als geschillen rijzen over den loonstandaard, de lengte van den werkdag, de toestanden onder de arbeiders en wat dies meer zij, en de werknemer kan op geen andere wijze den werkgever overtuigen van zijn werkelijk of vermeend recht, dan vaardigt de union een staking uit. De meerderheid der union beslist natuurlijk. Niemand der geëmployeerden wordt meer verwacht te werken, als het door de union bepaalde moment is aangebroken, waarop zulk eene staking in werking zal treden. Ook zal men niet kunnen toelaten, dat anderen de plaatsen innemen der stakenden. Zij die dat toch trachten te doen worden als onderkruipers gebrandmerkt en op allerlei wijze bemoeilijkt en bedreigd, verkeeren zelfs niet zelden in levensgevaar. Want immers staken is gansch iets anders dan zijn werk neerleggen, of den werkgever eenvoudig het werk opzeggen. Wie zijn werk opzegt is met den werkgever klaar. Hij maakt dan ook geen aanspraak meer op de plaats, die hij vrijwillig verlaat. Hij maakt eenvoudig een plaats open voor iemand anders. Doch zoo is het met den staker niet. Hij wil den werkgever dwingen. Daarom legt hij in gemeenschap met allen tijdelijk zijn werk neer, doch zonder dat hij wil toestemmen, dat hij daardoor zijn recht op die bepaalde plaats of positie heeft verloren. Niemand anders mag die plaats innemen. Daardoor zou het hem immers onmogelijk worden gemaakt om zijn doel te bereiken. En doet iemand dat toch dan heet hij een "scab," een onderkruiper. Ook uit dit oogpunt zou het den Christen onmogelijk zijn zich aan te sluiten bij een union. Er bestaat wel verschil van meening over de vraag of de Christen ooit zou mogen staken, dan wel of staking onder geen omstandigheden hem geoorloofd is. Doch het is onze besliste overtuiging, dat hij nooit zou kunnen deelnemen aan eenige staking. Natuurlijk is het ieders recht om zijn werk neer te leggen, indien er geen bepaalde overeenkomst werd gesloten tusschen werkgever en werknemer. Doch dit is een persoonlijke zaak en gansch iets anders dan eene werkstaking. Nooit zal de Christen er aan mede kunnen doen, om macht tegenover recht te stellen.

Hetzelfde geldt ook van vele andere dingen. De welbekende "closed shop" is er een van. Het is een bekend feit, dat in sommige plaatsen, waar de union machtig is, zooals b.v. in Chicago, het in vele vakken voor iemand, die geen lid is van de union, onmogelijk wordt gemaakt om werk te krijgen. Slechts leden der union mogen, op straffe van werkstaking of boycott door den werkgever worden geëmployeerd, een maatregel, die ook alweer dient tot versterking der union. Op zulke werkplaatsen tracht de union feitelijk te regeeren. Zij bepaalt den loonstandaard en het aantal werkuren; zij bepaalt niet zelden het aantal werklieden, dat geëmployeerd mag worden, zoowel als dat der leerlingen, die een zekere baas mag opnemen voor een bepaald vak. Ook hier geldt hetzelfde beginsel van macht boven recht. Heeft iemand bezwaar, om lid te worden van een union, hij zal ook geen plaats hebben om te werken. Aan al zulke praktijken zou de Christen natuurlijk geen deel kunnen hebben. Hij zou er nooit verantwoordelijk voor mogen zijn. Ook zou een bloot protest hem niet vrijuit doen gaan. Want immers als lid van een vereeniging waarbij hij zich vrijwilliglijk aansluit, blijft hij verantwoordelijk voor hare praktijken, ook zelfs al protesteert hij met allen erst. Hij kan van zulke lichamen geen lid zijn.

Doch al deze dingen raken nog niet het hart der zaak. Door zich op zulke praktijken blind te staren kwam men in het verleden dikwijls tot de slotsom, dat er onderscheid moest worden gemaakt tusschen union en union, en dat ze

niet alle over een kam te scheren zijn. En zoodoende kwam men ten slotte toch weer op het verkeerde spoor. Want immers staat de zaak werkelijk zoo, dat de Christen op het terrein van den arbeid in beginsel wel één kan zijn met en op denzelfden grondslag kan arbeiden als de wereld, dan zal hij om enkele verkeerde praktijken dier unions zich niet behoeven af te scheiden. Veeleer zal hij dan lid worden, om als zoodanig zijn invloed te doen gelden en reformeerend op de union in te werken. Doch staat de zaak anders, geldt het ook hier een beginsel èn komen ook die verkeerde gebruiken en maatregelen wel terdege op uit een verkeerd beginsel, strijdend met den Woorde Gods, dan ligt het ook in den aard der zaak, dat ge ook op dit terrein licht en duisternis nooit zult kunnen vereenigen, de wereldsche union en de Christelijke arbeiders nooit kunt doen samengaan. En zoo staat het wel terdege ook op dit gebied. Geloof en ongeloof staan ook in betrekking tot de kwestie van kapitaal en arbeid, van loon en werkdag, van de betrekking tusschen werkgever en werknemer wel terdege tegen elkander over. Ge behoeft om dit in te zien nog volstrekt niet de vraag te stellen of de unions in ons land dan het Socialisme zijn toegedaan, in wezen socialistisch zijn. Het Socialisme vindt in ons land, althans in dien bepaalden vorm, waarin het zich openbaart in de oude wereld, uiteraard geen vruchtbaren bodem. Schoon ge de individualistische beschouwing van de maatschappij ook bij de union aantreft en zij feitelijk toch ook den klassenstrijd predikt, ontkent ze toch gewoonlijk, dat ze het Socialisme als partij is toegedaan. Doch wel moet ge de zaak zóó voorstellen, dat ge ook hier handhaaft de waarheid van Gods Woord, als het ons zegt, dat de vriendschap der wereld vijandschap Gods is. De union rekent in al haar doen en laten niet met God en Zijnen Christus; ze vraagt niet naar Zijn Woord als richtsnoer voor haar leven en handelen; ze leeft niet uit het geloof. Ze leeft ook niet uit het beginsel der liefde Gods en tot elkander, maar wel zeer terdege uit dat der vijandschap. Daarom zoekt ze dan ook niet Gods Koninkrijk en zijn gerechtigheid, noch ook de stad, die fundamenten heeft en de toekomst des Heeren. Ze is van de wereld, door wereldsche wijsheid wordt ze geleid, door wereldsche vriendschap is ze verbonden. Ze zoekt daarom dan ook niets anders dan de wereld en hare begeerlijkheid. Ze zoekt de handhaving der wereld los van God en tegenover Hem. Ze is humanistisch. Zoo is de wereld. Andere schatten dan de aardsche kent ze niet en zoekt ze niet; met de realiteit der hemelsche schatten spot ze. Toegepast op de gewichtige kwestie van kapitaal en arbeid beteekent dit nooit anders, dan dat ieder voor zichzelf de dingen dezer wereld zoekt en zooveel mogelijk van de wereld opeischt en aan zich zoekt te trekken. Om recht en waarheid, gerechtigheid en liefde, onderdanigheid en gezag, om de eere Gods en de zaak van Christus gaat het dan zeker niet. Het gaat om zichzelf en om de wereld. De rijke is dan de werkgever, zooals Jacobus hem kende en beschreef in het vijfde hoofdstuk van zijn brief. Hij vraagt niet naar den rechtmatigen loonstandaard voor zijn knechts, de arbeiders, die zijn landen maaien of in zijn fabrieken werken; doch het wordt zijn streven om zooveel mogelijk werk voor zoo weinig mogelijk loon uit zijn geëmployeerden te krijgen. Hij mergelt de lieden uit. Hij verlengt den werkdag en verkort het loon en maakt van zijn werklieden weinig meer dan werkbeesten. Hun loon schreeuwt dan ten hemel. Doch hetzelfde beginsel werkt ook bij den werknemer. Ook hij zoekt niet het recht Gods en leeft niet uit het beginsel der vriendschap Gods, maar zoekt zichzelf en de dingen dezer wereld. Hij wil streven naar steeds hooger loon en steeds korter werkdag, de verbetering van zijn positie in de wereld. Op dien grondslag en met dat doel gaat men zich dan bondgenootschappelijk vereenigen. Wat het individu tegenover den machtigen rijke in de wereld niet vermag, zal de vereeniging wel vermogen. Want eendracht maakt macht. En op zijn beurt zoekt de rijke werkgever tegenover zijn georganiseerde werklieden ook macht in bondgenootschap met andere rijken dezer wereld. En het noodwendig gevolg is eindelooze strijd, een klassenstrijd tusschen kapitaal en arbeid. En het recht van den sterkste zegepraalt. De maatschappij ligt in twee groote stukken uiteengescheurd en ieder zoekt het zijne in deze wereld. Dit individualisme, dat gansch geen rekening houdt met het organisch bestand der dingen, bepaalt dan ook de wegen en middelen, die gekozen moeten worden om het voorgestelde doel te bereiken. Er is aan den eenen kant geen liefde tot het recht Gods, aan den anderen kant geen lankmoedigheid om te lijden om Gods wil, met het oog op de toekomst des Heeren. Integendeel, men stelt altijd weer macht tegenover macht. Vandaar de werkstaking, de boycott, de closed shop, de pickets, het geweld, dat zich niet zelden openbaart, allen dingen, die gekenmerkt worden door hetzelfde streven, om door macht zijn deel van de wereld te winnen. De wereldsche union, wortelend in het beginsel der vriendschap der wereld, die vijandschap is tegen God, zoekt niet de dingen, die boven zijn, strijdt geen geestelijken strijd voor recht en gerechtigheid, maar een aardsch-materialistischen strijd voor de dingen dezer wereld.

Gansch anders is uit dit oogpunt ook het leven en de beschouwing van het kind van God in de wereld. Hij is in beginsel vriend Gods. De liefde Gods is in zijn hart uitgestort en hij draagt het leven van een nieuw en beter en hemelsch koninkrijk in zijn hart. Het leven van dat beter koninkrijk beheerscht ook hier op aarde geheel zijn wandel, en dat naar den Woorde Gods, op alle terreinen, ook in betrekking tot arbeid en werkgever, tot loon en werkdag, tot de dingen dezer wereld. En dit nieuwe levensbeginsel, dat de ware wijsheid zoekt, geworteld in de vreeze des Heeren, oefent een geweldigen invloed uit op zijn handel en wandel als werkman in deze wereld, zoowel op zijn beschouwing van de roeping van den werk- ook niet allereerst om geld en goed en het bezit dezer wereld, om korter werkdag en hooger loon, maar om het heiligst recht. Hij verstaat zeer wel, dat de rijke het loon van den arbeider niet mag verkorten. Ook zit hij niet stil, om stilzwijgend aan te zien, dat de rechtvaardige verdrukt wordt. Neen, zelf om Gods wil zijn plaats in-

nemend in het organisme der maatschappij in het midden der wereld, eischt hij zijn loon. Daarbij komt dan in de tweede plaats dat hij het leven ook niet op socialistische wijze individualistisch verdeelt om den klassenstrijd, den altijd durenden klassenstrijd te prediken tusschen kapitaal en arbeid, den rijken enkeling en de massa zwoegende proletariërs, doch hij verstaat, dat de verhoudingen ook op maatschappelijk gebied organisch bestaan en zich ontwikkelen. Het is ook hier niet de zandhoop, waarvan de korrels los naast elkander liggen, en dien ge gereedelijk in twee hoopen naast elkander kunt leggen, maar het lichaam met hand en voet en oog en oor, dat u het beeld biedt van het ware bestaan en het ideale leven ook op maatschappelijk gebied. En nu getuigt de Christen, dat het niet ongelijke bezit van geld en goed, van macht en positie in deze wereld is, maar het beginsel en de werking der zonde, die de maatschappij uiteenscheuren en de diepe oorzaak zijn van onvrede en worsteling, van haat en nijd en jalouzie, van dwingelandij en onderdrukking en de overmacht des boozen en van alle ellende. En hij predikt ook op dit gebied vrede in het bloed des kruises en uit het beginsel van het leven der wedergeboorte. Laat patroon en knecht vrede zoeken in het bloed des kruises en in dat bloed de fundamenteele relatie tusschen God en eigen leven door het geloof recht zetten; laat beide uit het leven der wedergeboorte, vereenigd in de liefde, waarin geen heer of knecht, geen man of vrouw is, ook hunne respectieve en onderlinge verhouding op maatschappelijk gebied bepalen en regelen, en het probleem is zeker opgelost. De Christen staat voor de zaak Gods, niet voor de zaak dezer wereld los van en tegenover God. Het zijn niet maar enkele algemeene rechtsbeginselen, welke die dan ook nog mogen zijn, maar het evangelie des kruises, der wereld veroordeelend in zichzelf en reddend in het zoenbloed des Lams, dat hij als een levend getuige de wereld indraagt. Daarom stelt hij dan ook nooit aardsche machtsontwikkeling tegenover macht en dwang tegenover dwang, maar het levende getuigenis van het Woord zijns Gods tegenover allen wantoestand in de wereld. En de Synode van 1926 heeft eenvoudig den Christen aangeraden dit alles-beheerschend beginsel van zijn Christelijk geloof en leven te verloochenen en prijs te geven, om het wereldsche beginsel der union over te nemen. En eindelijk heeft de Christen ook een anderen kijk op de dingen van dit tegenwoordige leven, zoowel als op de uitkomst van den strijd. Immers hij heeft zijn schat in den hemel en zoekt niet de dingen, die op aarde zijn. Hij is krachtens het nieuwe leven der wedergeboorte door de opstanding van Christus vervuld met een nieuwe en levende hope en is reizende naar een beter vaderland, dat is het hemelsche. De dingen, die op aarde zijn, zijn hem ten slotte nooit meer dan middel om het Koninkrijk Gods te zoeken. Tijdelijk is hij over die dingen slechts rentmeester, en als zoodanig gevoelt hij, dat hij voor zijn Heer en Koning straks rekenschap zal afleggen van zijn rentmeesterschap. Ze zijn hem daarom van God gegeven middelen tot het zoeken en behartigen van de zaak zijns Gods in de wereld. En wat de eind-uitkomst betreft, hij is zeker van de overwinning. Want als hij volgens de lijnen, die boven zijn aangegeven den strijd strijdt in de wereld, ijverende voor den Naam en de zaak zijns Gods ook op maatschappelijk terrein, dan heeft hij hier de overwinning, omdat hij door het geloof ingaat in de overwinning van Hem die de wereld heeft overwonnen. En straks, zoo weet hij, komt zijn Koning op de wolken des hemels, om alle dingen nieuw te maken en Zijn getrouwen strijders het loon des eeuwigen levens te schenken. Met het oog op dat eeuwige goed bewandelt hij met een blijmoedig hart zijn weg, ook te midden van strijd en lijden en verdrukking, ook als hem de wereld haat, gewillig om de wereld te verliezen, ja ook zijn eigen leven, vastelijk geloovende, dat hem de overwinning verzekerd is door den Koning van Israels God gegeven.

Zoo liggen de beginselen van het geloof des Christens; beginselen, die zeker lijnrecht tegenover die der wereldsche unions staan. Het is ons dan ook een droevig bewijs van achteruitgang der kerken, dat men op de Synode van 1926 zulk een ellendig besluit kon passeeren. En wel is het mogelijk, dat we ook op maatschappelijk gebied tot vereeniging komen, doch dan niet zoo, dat patroon tegenover knecht komt te staan, en niet op den grondslag des ongeloofs. Men zou Christelijke unions kunnen vormen, waarin werkgever en werknemer samen leden zijn en men in den geest der liefde langs de lijnen van Gods Woord de beginselen ontwikkelt en ook in toepassing brengt voor de praktijk des levens. Wezenlijk noodzakelijk zijn zulke unions natuurlijk niet, doch wenschelijk zouden ze wel zijn, waar dit mogelijk is. En verrassend veel zou er op dit gebied misschien kunnen worden gedaan, als zulke Christelijke unions geen kerkelijke kleur droegen; als ook Christenen buiten onze kerken voor die beginselen konden worden gewonnen en we met Gods volk in het algemeen schouder aan schouder zouden kunnen staan.

Eene tegenwerping, die we wel gevoelen dat tegen de boven aangegeven beschouwing gemaakt zal worden, willen we nog onder de oogen zien. Men zal natuurlijk opmerken, dat deze beginselen schoon zouden zijn, indien we het altijd te doen hadden met geloovige werkgevers en werknemers. Doch dat is niet het geval. In de meeste gevallen zal de zaak zelfs juist andersom staan. Patroon en knecht staan niet op den grondslag des geloofs en drijven den spot met uw Christelijk Utopia. En ons Christenvolk zal toch in de meeste gevallen op fabriek en kantoor moeten werken voor werkgevers, die zich aan al gever tegenover hem. In de eerste plaats toch gaat het ook hier niet om aardsche en wereldsche dingen, maar om de zaak en den Naam Zijns Gods en van Zijnen Christus. Hij strijdt een geestelijken strijd en heeft daarin alleen altijd de overwinning, door den Koning, die hem van Israels God gegeven is. Voor hem gaat de strijd dan zulke beginselen eenvoudig niet willen storen. Wil men dan toch recht hebben, dan zal men zijn toevlucht weer moeten zoeken tot denzelfden dwang als waartoe ook de wereldsche union de toevlucht neemt. Anders zal alle lotsverbetering onder de werklieden eenvoudig een droom

blijven. De beginselen van het Christendom kunnen nooit in praktijk worden gebracht. Het is alles een schoone droom. Doch deze tegenwerping is niet moeilijk te ontzenuwen. In de eerste plaats zal het de roeping van den Christen blijven, om deze zelfde beginselen ook in de wereld te prediken. Luistert de wereld naar hem, dan is de zaak gewonnen. Luistert de wereld niet naar hem, dan gaat de wereld ook op dit terrein verloren. Aan de waarheid der beginselen doet het ongeloof der wereld niet af of toe. Geen kind van God kan de beginselen en praktijken der wereld overnemen, omdat men naar zijn getuigenis niet luistert. In de tweede plaats zal ook van den goddelooze rijke, die niet naar het getuigenis van Gods Woord luistert, de Christen-werkman zijn loon eischen om Gods wil. Hij zal dat zelfs doen in den naam zijns Gods. Blijft echter de goddelooze zijn loon verkorten, dan zal hij hem in den naam zijns Konings aankondigen, dat zijn verkorte loon roept ten hemel en den werkgever aanklaagt bij den Heere Sebaoth; dat zijn goud en zilver verroest en dat de Heere komt, haastelijk komt, om Zijn volk te verlossen en hunne verdrukkers te straffen en te treffen met Zijn geduchte wrake. Zoo is hij toch overwinnaar, ook al krijgt hij hier niet zijn rechtmatig loon. In de derde plaats zal hij, met het oog op diezelfde toekomst des Heeren, lankmoedig zijn, zelf lankmoedigheid beoefenen en het onrecht dragen om Christus' wil en die lankmoedigheid ook prediken als de roeping voor zijn medebroeders, die verdrukt worden als hij. Nooit echter zal hij macht tegenover macht stellen en een arm des vleesches tot zijn vertrouwen. Zoo komt de strijd zuiver te staan. Zoo wordt het een strijd niet van kapitaal en arbeid, van arme tegen rijke, van werknemer tegen werkgever, maar van licht tegen duisternis, van de zaak van Christus tegen die van den vorst der duisternis, van de gerechtigheid tegen de ongerechtigheid. Zoo zal het wel mogen worden toegestemd, dat de Christen ook op dit terrein in de wereld verdrukking zal moeten lijden, want men neemt zijn getuigenis niet aan. De goddelooze rijke zoowel als de wereldsche arme stelt zich tegen hem. Doch hierin is immers niets vreemds, doch wordt de Schrift vervuld, En zoo alleen strijdt de Christen zijn eigen strijd, den strijd van de zaak zijns Konings in de wereld, en heeft hij altijd de overwinning.

H. H.

AAN DE JEUGD

Besteed de dieren(*) tijd
Bij dagen en bij nachten,
Terwijl gij in uw krachten
En onversleten zijt.
Het schijnt, jong en ervaren
En zijn niet wel te paren.
Maar 't is een valsche schijn,
Men kan wel jong van jaren,
En oud van uren zijn.

C. Huyens.

*) Dieren beteekent hier duren.

PROSPERITY AND THE WICKED

We have succeeded in discovering the relation between the prosperity of the wicked and their pride and rebellion. Prosperity worketh pride and rebellion. So the Scriptures do assert, "For I was envious at the foolish when I saw the prosperity of the wicked .... Therefore pride compasseth them about as a chain; violence covereth them about as a garment" (Ps. 73). "I have nourished and brought up children and they have rebelled against me" (Isaiah 1:2). This phenomena, which the above Scriptures present to us, was explained psychologically. The wicked one, so we pointed out, is wont to ascribe his achievements and success in life to his powers of mind and body. Himself he regards as the source of his talents and genius. This is the lie which he thinks and lives. Hence, when he prospers, he, the wicked one, glories in himself. In that degree that he prospers does he exalt himself.

It was also explained why it is that prosperity incites the wicked to rebel against God. Accompanying the good and perfect gifts which the wicked receive, is the command to praise the giver who is God. Just this the haughty sinner will not do. His response is a refusal to praise and to serve his Maker and Sustainer. This is his rebellion. And in that degree that he prospers, does he rebel. These matters have been attended to.

In this essay we wish to emphasize once more that the natural man lives a continuous life of revolt, that his very virtues, when analyzed, turn out to be acts of pride and rebellion. Such is the case and that since the natural man loves neither God nor his neighbor. Says the Apostle John: "Beloved, let us love one another: for love is of God; and every one that loveth is born of God. He that loveth not knoweth not God; for God is love. In this was manifest the love of God toward us, because that God sent His only begotten son into the world, that we might live through Him. Herein is love, not that we loved God, but that He loved us, and sent His Son to be a propitiation for our sins. Beloved, if God so loved us, we ought also to love one another. No man hath seen God at any time. If we love one another, God dwelleth in us, and His love is perfected in us. Hereby know we that we dwell in Him, and He in us because He hath given us of His Spirit. And we have seen and do testify that the Father sent the Son to be the Saviour of the world. Whosoever shall confess that Jesus is the Son of God, God dwelleth in him and he in God. And we have known and believed the love that God has to us. God is love, and he that dwelleth in love, dwelleth in God, and God in him. Herein is our love made perfect, that we may have boldness in the day of judgment: because as He is, so are we in this world. There is no fear in love; but perfect love casteth out fear: because fear hath torment. He that feareth is not made perfect in love. We love Him because He first loved us. If any man say: I love God and hateth his brother, he is a liar: for he that loveth not his brother whom he hath seen, how can he love God

whom he hath not seen? And this commandment have we of Him, that he who loveth God loveth his brother also" (I John 4:7-21).

Let us single out a statement here and there. The apostle emphatically asserts: That *every one* that loveth is born of God and knoweth God. It *must* follow, therefore, that the natural man does not love since he is neither born of God nor knoweth God. Loving, says John, indicates that God dwelleth in us. God dwelleth not in the natural man, hence he does not love God. The thought is repeated in the sixteenth verse which reads: "And he that dwelleth in love dwelleth in God and God in him."

From verse seven to verse sixteen it is the love which those born of God have for one another upon which the apostle dwells. The following section is a short treatise on the love of God's people for their God. The apostle asserts that he who hateth his brother also hates God. If a man say, so the apostle expresses himself, I love God and hateth his brother, he is a liar. Since those not born out of God hate the brother, it follows that they hate God likewise. In fine, the above Scripture emphatically asserts that those not born out of God, love neither God nor the neighbor.

A certain lawyer asked Jesus saying, "Master, which is the great commandment of the law? Jesus said unto him, Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind. This is the first and the great commandment. And the second is like unto it, Thou shalt love thy neighbor as thy self. On these two commandments hang *all the law* and the prophets" (Matt. 22:37-40).

These are very important words. He who fulfils the law is one who loves God and the neighbor. Further, the command to love is not one out of many commandments. On this mandate hangs *all the law.* Hence, he who disobeys the law of love transgresses the *entire* law of God. Such a one is living a life of continuous and exclusive rebellion. He does nothing but revolt or sin, for revolt or rebellion is the very essence of sin.

It is plain that the Scripture, which we quoted, unequivocally asserts that the natural man who loves not, sins only, that he cannot point to a single desire, thought, word or deed of his and say that it is good. His so-called virtues are indeed sins, because he does not love. Paul informs us that such is indeed the case. The apostle has this to say: "Though I speak with the tongues of men and of angels, and have not love, I am become as sounding brass or a tinkling cymbal. And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries, and all knowledge; and though I have all faith, so that I could remove mountains, and have not love, I am nothing. And though I bestow all my goods to feed the poor, and though I give my body to be burned, and have not love, it profiteth me nothing" (Cor. 13).

These are plain statements. If I have not love I am as sounding brass, or a tinkling cymbal, I am nothing, nothing will profit me even though I speak with the tongues of men and angels and have the gift of prophecy and understand all mysteries, and have all knowledge and all faith so that I could remove mountains; even though I bestow all my goods upon the poor and give my body to be burned. I am nothing and nothing will profit me if I have not love. The good which natural man does, is not really good at all. This much must be said of his so-called noble accomplishments, of his patriotism, marital fidelity, filial piety, love for his children and of his common honesty. These so-called virtues of his do appear to be faults or sins when analyzed. If the contrary were true the natural man, not born of God, would be keeping the law. Fact is that he violates the *entire law* and that because he does not love. Such are the plain teachings of Christ. Only those born of God love. Only those who love, keep the law. He who will speak of the virtues of the natural man is one who has no regard for Scripture. He is the man who calls everything gold that glitters, besides giving evidence of a mind which cannot or will not penetrate beneath the surface of things. Such a one does not understand human nature and that because he refuses to avail himself of the light which Scripture radiates.

Holy Writ teaches that the natural man transgresses the *entire* law. What is more, it is the plain teachings of the Word that the law incites natural man to rebel against his Maker. Let us listen to the Apostle Paul: "What shall we say then? Is the law sin? God forbid. Nay, I had not known sin but by the law: for I had not known lust, except the law had said, Thou shalt not covet. But sin, taking occasion by the commandment, wrought in me all manner of concupiscence. For without the law sin was dead. For I was alive without the law once: but when the commandment came, sin revived and I died. And the commandment which was ordained unto life, I found to be unto death. For sin taking occasion by the commandment, deceived me and by it slew me. Wherefore the law is holy, and the commandment holy, and just and good. Was then that which was good made death unto me? God forbid. But sin that it might appear sin, working death in me by that which is good; that sin by the commandment might become exceedingly sinful" (Rom. 7:7-13).

The apostle relates his experience, which is at once the experience of every Christian. Paul informs us that the law brought to his attention, that his heart was the nest of a torpid serpent sin. He discovered that he was afflicted with a deadly moral disease, sin. This reptile, however, was dead, i.e., dormant, inactive, sluggish and stupid without the law. This accounts for it that the apostle failed to detect its presence. The apostle informs us, does he not? that during this period of ignorance he himself was alive. It was then that he regarded himself as a noble, God fearing man. Like R. B. Kuiper (see his "As To Being Reformed," page 113) and Prof. Berkhof and the exponents of the theory of common grace in general, the apostle would prate much of his noble accomplishments (he persecuted the Church of Christ) of his

nobility of character, of his virtues, of his patriotism, of his filial piety and of his common honesty.

Then the law came and began to thunder in his ears: "Thou shalt not steal." Sin in his bosom awakened when the law came and worked in him all manner of desires after forbidden objects.

Now, sin is no indwelling substantiality unrelated to the nature or the heart of him in whom it dwells. Sin is the quality of man's nature. Paul's corrupt nature, coming in contact with the law, awakened and became exceedingly active and began to lust most vigorously after the forbidden thing. Sin, now being active through the law, Paul is aware of its presence. He is conscious, now, of the corruptness of his nature. He now knows sin or lust.

Paul's experience is that the corrupt nature, meeting the law, is greatly incensed and exasperated and becomes exceedingly active in opposing the law and in doing the very thing which the law forbids.

And now these words: "When the commandment came, sin revived and I died. And the commandment which was ordained unto life, I found to be unto death." Paul says, he died when sin awakened. This cannot mean that in the preceding epoch of his life, Paul was not by nature a child of wrath, conceived and born in sin, depraved and condemnable and that he became so upon meeting the law. The matter stands thus: Sin slumbering in his breast, awakened when the law came. The indwelling sin awakened and, exasperated by the law, presented itself to him as a great, irresistible, overwhelming power, bringing him, Paul, unto captivity and compelling him to oppose the law and to lust after the forbidden object and to do the very thing which the law forbids. This tragic experience Paul calls his death. When it happened, I died, says he.

The expression, "I died," must not be taken to mean that Paul was not, like all men, by nature dead in sin. Having been taken captive by sin, awakened by the law, this man, who thought he lived, begins to trample that law under foot. He then realized, for the first time in his life, that he lived not but that he was dead. Then Paul dies.

The assertion, "I died," must be made to apply, then, to Paul's captivity to slumbering sin, aroused by the law. In the second place, the assertion refers to the conduct of Paul who, having been taken captive by sin, revivificated, militates against the law of God. And finally, when Paul says, I died, he informs us that he, conscious of what has happened, knows himself, to be a sinner, guilty, condemnable and as to his nature corrupt.

That Paul knows indwelling sin to be an irresistible power, an inner necessity is evident from this statement of his: "But I see *another law in my members,* warring against the law of my mind, and bringing me into captivity to *the law of sin which is in my members.*" The term, *law,* preceding the phrase, "in my members," must be taken to mean an inner power, force, necessity, or compulsion.

Paul's experience is at once the experience of every man unto whom it is given to know himself somewhat. His experience is that sin is indeed an inner necessity which, when awakened by that which is just, holy and good, urges its way into consciousness and captivates the ego or, let me say, the entire man and compells its victim to oppose all that is holy and to do the thing which the law prohibits. In other words, the holy law arouses, excites and maddens the corrupt nature. And the sinner discovers that he *must* will to oppose and to disobey the good, just and holy law of God. These experiences caused Paul to cry out: "O wretched man that I am, who shall deliver me from the body of this death." Paul does not dispair, however, for he says: "I thank God through Jesus Christ our Lord."

The experiences, described above, are lived through by the regenerated man only. These experiences imply an inner strife. They belong to the man who is wretched in that he knows he is a slave to sin and at variance with the God whom he loves. The natural man, although a slave to sin, does not realize it. He is at one with the master and willingly and joyfully practices his dictates. The natural man will not say, "I died." When he does say so, he is no longer natural man.

When Paul said, "I died," he dealt the theory of common grace a death-blow. When he still lived, or thought he lived, he babbled much of his imaginary virtues. He would point to them with pride. That was the common grace period of his life. But he died. That is to say, there came a time in his life that he, through the instrumentality of the law, began to realize who he was. He began to see himself, somewhat as God saw him, a guilty, condemnable, depraved slave to sin. And he no longer prates of his noble accomplishments and splendid virtues. He says, "I was alive once, but I died." And he cries out: "O wretched man that I am, who will deliver me from the body of this death?" But he thanks the Lord Jesus Christ. And he speaks no more of his good works until he realized that in Christ he is a new creature.

Later, when he rejoiced in hope of the glory of God, he was wont to look back to that first epoch of his life, when he thought he lived, but was dead and say: "For when I was in the flesh the motions of sin, which were by the law, did work in my members to bring forth fruit unto death. But now I am delivered from the law, that being dead wherein I was held; that I should serve in newness of spirit, and not in the oldness of the letter" (Rom. 7:5, 6).

Paul died. Where does common grace appear? And let not the exponents of the theory of common grace now say that the corruption, of which Paul became conscious when slumbering sin was awakened through the law, must be confined to the inner regions of his soul. It is plain that Paul would have us understand, that the whole man died, his desires, volitions, thoughts, words and deeds. For when I was in the flesh, says Paul, the motions of sin, which were by the law, did work in my members *to bring forth fruit unto death.*

There yet remain a few statements to which we should attend. These: "And the commandment which was ordained unto life, I found to be unto death. For sin taking occasion by the commandment, deceived me and by it slew me .... but sin working death in me by that which is good."

These Scriptures have virtually been explained. Paul found the commandment to be unto death. So it was, in that the commandment awakened slumbering sin which in turn captivated the entire man and compelled him to oppose the law. And then Paul says that sin by the commandment deceived him. In this way: Paul was brought face to face with sin as it was maddened by the law, as it pressed him into its service, as it compelled him to oppose the law. And Paul's nature deceived him. He did not expect his nature to carry on so upon coming in contact with the law. He was surprised, perplexed, baffled. Fact is, that Paul had expected better things of himself. The monster, says Paul, slew me. Sin slew the good and noble Paul. It did so, in that, being aroused, it overwhelmed and pressed him into its service and hurled him headlong against the law, thereby slaying that man who thought he lived. Forced to oppose the law, Paul's soul was filled with a sense of guilt and with a sense of his own moral corruption. And then this assertion: "But sin working death in me by that which is good." The death worked by sin is the corrupt nature excited and maddened by the law and at once resisting the law.

It should be noticed that the apostle speaks of sin as an indwelling substantiality, as something apart. It must be remembered that the apostle is relating his experiences. It is a fact, that sin aroused and bringing into captivity to itself the man does seem to be something apart. We repeat, however, that sin is no indwelling substantiality disconnected from the nature or the ego of man. Sin, we repeat, is the quality of the nature of the man, of the ego. Bearing this in mind, we may state the matter thus: That which is holy, just and good, namely the law, arouses and infuriates the sinner who, being infuriated by that which is just and holy, now turns against the just and holy law of God with all the power which is his. And thus the sinner, being maddened by that which is holy and thereupon resisting the holy, appears to be a sinner, yea, becomes exceeding sinful. The apostle has it: "But sin that it might appear sin, working death in me by that which is good; that sin by the commandment might become exceeding sinful."

We understand the apostle now when he says that out of the law is the knowledge of sin, and that when the law came sin abounded.

How true it is, that the law infuriates the sinner and that the maddened sinner thereupon resists the law. The policeman patrolling his beat, armed with a club and a gun is a testimony to the fact that Paul is right. We see it in the child. Is it not inclined and tempted to do the forbidden thing? How it will wail in the attempt to persuade us to cancel the command or the prohibition as the case may be.

In a word, law affects the sinner in much the same way as a scarlet robe affects the bull. The law awakens all the latent rebellion slumbering in the sinner's breast, except when he sees that it is profitable to keep the law according to the letter. But even now the sinner is not obeying the law but serving self. Now, too, sin is taking occasion by the commandment and working in him all manner of concupiscence. Jehu was commanded to exterminate the house of Ahab. The divine command awakened and stimulated in Jehu's soul a slumbering diabolical desire; the desire to murder Ahab's house. And so he did, as is plain from Hosea 1:4 which reads: "And the Lord said unto him, call his name Jezreel; for yet a little while and I will avenge the blood of Jezreel upon the house of Jehu, and will cause to cease the kingdom of the house of Israel." This crime of this king is extolled by the exponents of common grace and denominated *good*.

The law exasperates the sinner. However, he, born of God, is at variance with the monster, and affixes him to the cross. The natural man is an ally of the monster sin.

There still remain a few matters deserving attention. It should not be supposed that the apostle is attempting to excuse himself and to reason away his responsibility. True, he is conscious of indwelling sin, bringing into captivity to itself the whole man. He learned to know the monster as an inner necessity, as an overwhelming indwelling power. Yet Paul realizes that he is responsible for the fruit which sin, working in his members, brings forth. This is plain from the following: "For the good that I would, I do not: but the evil which I would not, that I do." Paul confesses, "I am the one who sins." He realizes that indwelling sin is no substantiality, foreign to his nature and to self but the very property of that nature, of the man, of the self. Paul knows, right well, that it is he himself whom the law exasperates, and that he, Paul, is the subject of the fruits brought forth by the motions of sin.

He does have this to say however: "Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me." The assertion does not imply that Paul separated his ego and the sin raging in his breast. The apostle would have us know that he serves sin in much the same way as the slave serves the master. That slave hates the master, yea the very service rendered him. Paul confesses that he was a slave to sin. But that master he hates, and the service he, Paul, renders him, goes contrary to his (Paul's) inner desires, purposes and convictions.

Further, Paul asserts that the law became unto him an instrument of death. We must not suppose, however, that he would discredit the law. Attend to these words: "What shall we then say, is the law sin? God forbid." When the law came, sin revived, it is true. The law, nevertheless, is in itself good. And then this question: "Was then that which is good made death unto me? God

forbid.... For we know that the law is spiritual but I am carnal, sold under sin." The law, which is just, holy and good, is not and cannot be the efficient cause or source of death. The fault lies not with the law, but with man's carnal nature. Not the law but sin is the fountain, the efficient cause of death. Sin it is which worketh death. Paul vindicates and exonerates the divine law of God.

It was abundantly made clear, that there is, nevertheless, a causal relation between the law of God and sin's vigor. The law, as was pointed out, is, according to the apostle, the instrumental cause of sin's awakening, of sin's extreme activity and destructiveness. In a word, the law is, to the sinner, an instrument of death. For the man who is able to recognize death when he sees it, there is hope.

Synod of 1924 requested the professors and the ministers to study common grace and to delve into the problems in which the theory of common grace envolves its adherents. Synod's injunction reads thus: "Doch om er bij de leiders van ons volk, zoo predikanten als professors, op aan te dringen, dat zij het leerstuk der gemeene gratie in nadere studie nemen; *zich de problemen die daardoor naar voren gebracht worden,* nauwkeurig indenken, in predikatiën, lezingen en geschriften." Acta, p. 150.

True it is, that several ministers and even some professors have written and spoken on the subject of common grace. But not one of that group has ever made common grace a matter of serious study. And he who places before these men the problems of common grace is brow-beaten, overborne by impudence and railed at. Such a one is told that he is a rationalist and lacks faith. The members of that group have no patience with one who calls their attention to problems and suggests that these problems be worked on. Such a one is told to hush. In case he refuses to obey, he is put out. We are out of their reach. It is safe for us, now, to place before them problems. They can do no more than rail at us.

I wish to place before these men a problem. And will Rev. R. B. Kuiper please be attentive. This man reasserts, in his "As To Being Reformed," that the natural man performs works which are not sin. He speaks of the real positive virtues of the natural man. Kuiper has this to say: "But now observe to what erroneous views of man the denial of common grace must needs lead. If we discard common grace, we are driven inevitably to one of two conclusions: either man is not totally depraved, he can do good of himself; *or the good which he does is not really good at all; his virtues are faults;* his noble accomplishments are works of the devil; his patriotism, marital fidelity, filial piety, love for his chidren, common honesty *are all of them glittering sins.* In the doctrine of man the the denial of common grace leads to rankest Modernism or blackest misanthropy" ("As To Being Reformed," p. 113, 114).

Kuiper means to say that, due to common grace, the good which natural man does is really good, that his virtues are not faults, not glittering sins, but real virtues. In a word, the natural man, according to Kuiper and Bouma and Berkhof, is performing works which are *sinless.*

Now, if the natural man is performing sinless works, he is keeping the law. That is to say, he, the natural man, is keeping the law in so far his works are sinless. Kuiper et al shall have to grant us this. Now then, keeping the law consists, according to Christ, in loving God and the neighbor. How can it be then, that the natural man who, according to John, lacks this love, is keeping the law? Once again, the law, according to the Apostle Paul, awakens the sin slumbering in man's bosom or let me say arouses and exasperates the corrupt human nature, which having been aroused brings into captivity to itself the man who thereupon is compelled by his captor to resist the law of God. If this be true, and it is true, how can it be said of the natural man that he is keeping that very law which maddens him and which he, the sinner, is engaged in opposing and trampling under foot? Can the dead sinner keep the law and at once oppose it? Is that possible, Kuiper, Bouma, Berkhof? Can the sinner be maddened and exasperated by the law and at once be adhering to the law? Can he, Kuiper? Should one who claims he endorses Paul's treatise on sin and the law be babbling about the sinless works of the dead sinner, be prating about the good which sinners do?

At any rate, we have stated the problem. There are more of them but this will do for a while. You men may now get to work. We wish you would. You would then stop publishing those noisy books, such as "As To Being Reformed." Will you men please get busy and do a little thinking?

But I fear that these poor, deluted brethren will not get to work but will continue to prate about the sinless works, the noble accomplishments of the natural man, about the good which the dead sinner does. How sad. Their response will continue to be a mere restatement of the theory of common grace. And whenever one of their number does so the other members of the group praise that one and his production, mightily and vehemently. Together they form a mutual admiration society (in respect to the matter of common grace, not, however, when they begin to vie with one another for a chair in the department of theology) with Dr. Beets as chief spokesman.

Since the matter stands thus, we ourselves shall have to grapple with the problem. We intend to do no grappling, however. And that for the very simple reason that there is no problem to grapple with. To say that the natural man is keeping the law and performing many sinless works even though it be true that this same man, having been aroused and exasperated by the law, is now resisting the law with all the power that is his—an assertion of this kind, I say, envolves us in no problem but in much nonsense. There is a difference between a problem and nonsense. One loves to grapple with a problem. But it is foolish, vain and altogether unprofitable to go to pondering on a lot of nonsense. Cast nonsense overboard and be done with the matter. Can it be that the common grace men realize that the problems to which the theory

of common grace gives rise, are nonsensical findings and therefore no material for the mind to work with? Can that be the reason why they refuse to deal with them? If that is the case, why do they not say so?

What is nonsense? It may be defined as a group of words or phrases which have no meaning or convey no just ideas (Webster). Link together two contrary propositions and you have nonsense. He who says that natural man keeps the law and that he opposes or does not keep the law is talking nonsense. Both cannot be true. According to R. B. Kuiper, Berkhof and Bouma et al, both propositions are true. These men subscribe to Paul's teachings, do they not? That is their claim. He who accepts both these contrary propositions has accepted nonsense. To attempt to discover how the one can be true if the other is true means to attempt to fathom the nonsensical or the senseless. To do this means to attempt the impossible as the nonsensical has no depth to fathom. Nor has it length or breadth for that matter. In a word, the nonsensical does not exist except as nonsense in some mind or minds. The common grace men (Bouma, Kuiper, etc.) are sensible enough not to attempt to fathom the senseless, but they are just that senseless to tell men to believe the senseless. And some men are senseless enough to believe the senseless. How senseless.

How can we disengage ourselves from the embrace of the nonsensical? By rejecting either one of the contrary propositions. Which one of the propositions cited above shall we reject? I think it wise to reject that of Kuiper, Bouma, etc., and to hold fast to the apostle's instruction on sin and the law. We cannot hold fast to both Paul and R. B. Kuiper. If Paul is right, and he is right, Kuiper errs, and he does err. That the dead sinner performs works which are sinless is one of the profoundest lies that the devil ever thought out and whispered in man's ear. We had better cleave to Paul. Is he not one of the infallible instructors of Christ's Church? Why should we then place Kuiper in his room? We will continue to confess that the so-called good works of the spiritually dead sinner are, not *sinless* (Kuiper) but *altogether sinful* (Paul).

God tells us who man is in His Book. He who would know man, the sinner and understand human nature should study God's book. For God knows man. He looked unto man's heart, He looked through man and knows what is in man therefore. God's verdict of man does not agree with that of Kuiper.

The common grace men must not say that the two propositions, cited above, are not contrary since it is their view that the natural man keeps the law only in an outward formal sense. R. B. Kuiper plainly asserts that the natural man keeps the law in a spiritual sense. According to Kuiper natural man performs spiritual good works. His good works are sinless. An assertion of this kind goes contrary to the plain teachings of Paul.

Having followed Paul from step to step as he related his experiences with the law, we know now that the law has no other effect upon man than to stimulate in him rebellion. Let us now point out the connection between the effects of the law upon the sinner and the manner in which he behaves himself when God sends him prosperity.

Prosperity, so it was said, worketh rebellion. Such is the effect of prosperity upon the wicked. According to the Apostle Paul there is also a causal relation between the law of God and the revolt of the ungodly. The law is the instrumental cause of the rebellion of the wicked. Must then the law and prosperity be regarded as two separate causes of the sinner's revolt? No, indeed. The matter stands thus: the law covers the entire existence of man. The law was placed over all that he is and calls his own. God cannot call into being man and place man over against Himself without demanding of him obedience, service, devotion and praise. The Almighty must maintain Himself over against His creature. Failing to do so would imply a denial of Himself. Hence, to man's very existence, to his powers of mind and body with which the Creator endowed him, to his wealth and health, in short to all that he, man, is and possesses is attached the command to serve and to praise. God must let His law extend over the length and breadth of man's existence. For the whole man is the property of his Maker. Man and the law, that is to say, man and God, meet at every turn of the road, and at every point of man's existence. Man is ever face to face with the law and hence with God. Wherever man turns, he hears the call to serve and to praise his Maker. The command comes to him from within and from without, yea from every possible nook and corner of himself and from the world surrounding him. Man is always face to face with the divine law and hence with God.

Now then, due to the fact that the law touches man at every point of his existence, including all that he is and possesses, it follows that prosperity with all that the term implies, such as man's very existence, his talents, his achievements, his power and influence and wealth—all this, being bound up with the law worketh rebellion. Not prosperity as such, but prosperity as it is inseparately connected with the law worketh rebellion. To illustrate the matter let me again refer to the fool in the parable. The fool was in need of larger barns to accommodate his harvest. It was God who made him rich. Attached to these riches was the command to serve and to praise. But the fool was exceedingly and thoroughly selfish and self-centered. And so he pressed these bounties into the service of self and he said to God: I will not serve, neither will I praise. His harvest bound up with the law became the instrumental cause of the fool's rebellion. And to that extent that the wicked prosper, to that extent are they face to face with the law and hence with God, and to that extent do they rebel.

Finally, as the law covers their entire existence it follows that the wicked lives a continuous life of rebellion. The wicked do nothing but rebel against their Maker.

(To be Continued) G. M. O.

AAN MIJN VRIEND IN HET WESTEN

Grand Rapids, 1 Sept. 1926.

Amice fraterque!

Toen ik kort geleden daar bij je in de buurt eenige dagen vertoefde, vroegen mij onderscheidene lezers van de Standard Bearer waarom ik niet meer geregeld aan jou schreef. Je weet wel, dat ik mijn brief aan je altijd aan onzen Vaandeldrager meegeef. Die komt overal en kan dan zoo nu en dan heel gemakkelijk eens een briefje meenemen voor je. Maar het gevolg schijnt te wezen, dat hij onze correspondentie, althans voorzoover ze mijne zijde van de zaak betreft, aan ieder lezen laat. En de menschen schenen zeer veel belang te stellen in ons geschrijf. Ze verzekerden mij, dat ze altijd eerst aan de Vaandeldrager, als hij zijn tweewekelijksche rondreis maakt, vragen of hij ook een briefje aan jou in zijn tasch heeft en dan nemen ze daar eerst inzage van. En nu waren ze benieuwd, waarom ik niet meer zoo geregeld met je correspondeerde. Wat zijn de menschen toch nieuwsgierig, hé, amice? Er was vroeger in Nederland bij ons in de buurt een vrouw, die dan zei: "Ik ben niets nieuwsgierig, maar ik wil graag alles weten." Maar ik geloof, zoo zijn ze daar bij jullie in Sioux County ook wel een beetje.

Nu wist ik die menschen niet beter te bevredigen, dan door hen te beloven, dat "ik de pen weer zou opvatten, om je zoo nu en dan weer eenige letteren te schrijven." En daarmede zal ik dan nu maar beginnen, want ik heb je nogal heel wat te vertellen.

Allereerst zal ik je dan maar mededeelen, dat ik onder 's Heeren leiding goed en wel weer thuis gekomen ben van mijn reis naar 't Westen. Je weet, dat ik 's Vrijdagsmorgens reeds vroeg bij jullie vandaan gegaan ben, en met de trein van Sheldon vertrokken ben. Het is toch met de trein wel zoo zeker reizen als met de auto. Je gaat wat sneller en komt overal een beetje beter op tijd aan. En je blijft ook niet eens een keertje in de modder zitten, zooals wij dat hadden op onze terugreis de voorlaatste keer, je weet wel, toen de kerk in Hull in gebruik genomen was. Ik ben over Chicago gereisd, schoon ik ook nog naar Waupun moest en Chicago wel een beetje uit den weg was. Maar daar heb ik familie zooals je weet, en het is altijd mooi als je daar nog eens een avondje kan slijten. In Chicago vertelden ze me, dat ik ook Maandag nog niet naar huis zou kunnen, omdat men in Munster den volgenden Dinsdag zou willen organiseeren, en ik verwacht werd daarbij tegenwoordig te zijn. Dat was wel een beetje een teleurstelling voor me, want ik verlangde bij dien tijd naar huis, zooals je wel begrijpen kunt. Maar ik was toch ook verblijd te vernemen, dat men in Van Baalen's vroegere buurt zoover was, dat men zich tot een gemeente zou vereenigen. Den Zondag daarop heb ik in Waupun doorgebracht, waar ik drie malen het Woord gepredikt heb. Het gaat de gemeente te Waupun boven alle verwachting goed. Ze bloeit. Student Verhil heeft daar dezen zomer gearbeid en de Heere heeft zijn werk kennelijk gezegend. Ik heb mij er in verblijd. Ze zijn daar met een kleine twintig huisgezinnen begonnen, als ik mij wel herinner, en thans gaan ze reeds de dertig voorbij. En men is daar ook met hart en ziel voor de zaak des Heeren. Trouwens, het mag gezegd worden, dat de studenten over het algemeen goede bevrediging geven. In Doon en omstreken spraken ze hoog van student J. Griffioen, die daar gewerkt had, zoowel als van Vermeer en Vos. Je weet dat ook wel. En ook bij mij in de gemeente geven ze over het algemeen een zeer goed getuigenis van de studenten, die voor haar gesproken hebben dezen zomer. Ik verblijd mij daarin. Dat is ook bemoedigend voor ons, als de school weer begint. En bij den tijd, dat je dezen brief krijgt is de school reeds weer in vollen gang, zoo de Heere wil.

Doch dit alles tusschen twee haakjes. Ik was van mijn terugreis aan het vertellen en ik zal zien, dat ik weer op verhaal kom. Des Maandags ben ik weer van Waupun vertrokken, om dien avond in de Town Hall van Munster te prediken. En was daar een flinke opkomst. Er is, als ik mij niet vergis, een goede toekomst in die streken voor een flinke gemeente van ons. De gemeente, die daar tot stand gekomen is, Dinsdag den 24sten Augustus, is maar klein. Doch ze bestaat uit zeer goede elementen en de opkomsten des Zondags zijn flink. Ik verwacht, dat ze best zal bloeien en uitgebreid worden onder den zegen des Heeren. Zoo ben ik dan des Woensdags eindelijk weer thuis gekomen. Ik heb een drukke reis gehad. Als ik niet onderweg was, preekte ik; in het geheel heb ik zoo'n vijftien keer in een dag of tien gesproken; in Munster, onderscheidene malen in Doon, in Rock Valley, Sibley en Sioux Center, in Waupun en nog weer twee malen in Munster.

Ik ben zeer blij, dat ik weer eens in het Westen geweest ben. In de eerste plaats kan ik mij nu weer veel beter voorstellen, hoe de toestand daar is met het oog op onze zaak. Vele menschen heb ik ontmoet en zooals je weet, ging het gesprek altijd over de zaak. En ik ben versterkt in de overtuiging, dat onze zaak een flinke toekomst heeft bij jullie. Doon maakt een goeden indruk. Wat hebben ze daar toch een lief kerkje, nietwaar? En wat zijn ze daar goedkoop aangekomen! Het is maar te hopen, dat in al onze gemeenten nu eens flink gecollecteerd wordt, opdat ze het noodige op de kerk kunnen afbetalen. We zullen de lasten samen moeten dragen. En dan zijn ze ook niet zwaar. In Rock Valley en ook in Sioux Center moest men spoedig organiseeren. De menschen zijn er daar wel rijp voor. En ik denk, dat dit ook wel spoedig zal geschieden. In Sibley is men klein, maar toch meen ik, dat ook daar de samenkomsten weer moeten worden gehouden. Ik heb daar een avond gepreekt en er waren zoo ongeveer tusschen de tachtig en honderd menschen bijeen. Met een beetje samenwerking en goede regeling wat de prediking betreft, zal men heel wat kunnen doen. Ook ben ik blij, dat ik bij jullie geweest ben, omdat ik zoodoende in de gelegenheid geweest ben, allerlei leugens en leugentjes tegen te spreken. Je weet wel,

hoe die daar de rondte deden. Men had zoowat den indruk gegeven, dat onze zaak hier in het Oosten op 't punt stond te gronde te gaan! De vijand wil dat natuurlijk gaarne en heeft er daarom ook genot in de zaken zoo voor te stellen. Men wist mij daar van alles te vertellen, en dan vooral van mijn gemeente. Er gingen velen bij de gemeente weg, had men verteld. Wij richtten wel schoone en groote gebouwen op, maar dat was alles doordrijverij van mij, en de lasten werden mijn gemeente veel te zwaar! Vandaar, dat er ook allerlei oneenigheid in de gemeente was! En ook van heel de zaak kwam niets terecht! Zoo had men de menschen bang gemaakt. En ik was blij, dat ik die dingen kon tegenspreken. Er is in mijn gemeente de schoonste harmonie en liefde. Dit blijkt op alle vergaderingen der gemeente, die we ooit gehouden hebben. Zeker, de gemeente bouwt een groote kerk en die heeft ze ook noodig. Het wordt ook een schoon gebouw en dat heeft ze zelf in alle eenstemmigheid besloten. Er zijn ook geen drukkende lasten, want ze worden in liefde gedragen. En de gemeente mag zich onder den zegen van onzen God verheugen in nooit gekenden bloei. Ook gaat onze zaak niet te gronde. Daar is zelfs geen kwestie van. Zeker, er is wel eens storm, en de volmaaktheid hebben ook wij niet bereikt. Zoo hebben wij onze zaak ook nooit voorgesteld aan de menschen. Niet alles is even aangenaam en dat had ik ook niet verwacht. De geschiedenis leert ons dat ook wel anders. Wat stormde het soms niet in den tijd der Afscheiding! Ging daarom de zaak der Afscheiding te gronde? Wat was het in den eersten tijd onder de vroege nederzetters in ons eigen land niet een gehaspel en strijd soms, toen ze zich eerst hadden gescheiden van het verband met de Dutch Reformed Church! Zeker, onaangenaam zijn zulke ervaringen. En de vijand tracht er munt uit te slaan. Maar, amice, Gods zaak blijft wel bestaan, ook door die stormen heen. En onze zaak bloeit, zelfs boven alle verwachting. Zoo is de waarheid, en ik ben metterdaad blij, dat ik eens aangezicht tot aangezicht met de menschen heb kunnen spreken.

Wat is het toch een treurige zaak met Sioux Center II! Ik heb mij daarover bedroefd. Een jaar of vier geleden was het een kwestie van recht en de Synode van 1922 sprak recht. Het recht was aan de zijde van wat thans Sioux Center II is. Daar was ook gansch geen kwestie van. En wat is er nu van geworden? De broeders, die het recht aan hunne zijde hadden, hebben den naam er aan gegeven, ze hebben de gebouwen er aan gegeven, en thans gaat het om een twintig duizend dollars! Twaalf duizend vijf honderd dollars zullen nu betaald worden door de eerste gemeente en de rest zal de kerk aan de tweede gemeente betalen! Ik vind dat een treurige zaak. Afgedacht nu nog van de vraag of ze dat geld ooit zullen krijgen, iets, dat ik moet zien eer ik het geloof, is de zaak des rechts zoo toch weer vertrapt. En daar gaat het toch ten slotte om. Intusschen moet men wel verstaan, dat die geldzaak met onze zaak niets uitstaande heeft. Sommige menschen vertelden mij daar, dat er nog wel waren, die er op wachtten, om eerst te zien wat er van dat geld zou worden. Liep die zaak verkeerd, dan wilden ze zich wel voegen bij de broeders, die daar in Sioux Center aan onze zijde staan. Doch ge begrijpt, amice, dat loopt verkeerd. Onze zaak is een zaak van beginsel. Het beginsel alleen mag beslissen. Is men niet overtuigd, dat de Christelijke Gereformeerde Kerk in 1924 de waarheid heeft verkracht en dat die waarheid bij ons gehandhaafd wordt, dan moet men zich om een geldzaak niet bij ons voegen. Dat gaat niet goed. Het is ons niet om een hoop menschen te doen, maar om de waarheid van Gods Woord en onze belijdenis.

Er is hier in Grand Rapids op Classis West nog een storm in een glas water geweest over de benoeming van B. K. Kuiper als professor aan de Theologische School der Christelijke Gereformeerde kerken. Eenige broeders hadden op den kerkeraad van Kalamazoo III geprotesteerd tegen die benoeming en zoo was de zaak op de Classis gekomen. De bladen vermeldden hier, dat men tot diep in den nacht over de zaak gestreden had, maar tot geen besluit komen kon. Men besloot eindelijk om de zaak aan het Curatorium voor te leggen en dat zal daarvoor nu een speciale vergadering houden binnenkort. Het is toch een bewijs, dat men de Standard Bearer nog leest en dat men er tegen wil en dank nog mee rekenen moet. Overigens kan ik niet zien, wat het Curatorium verder aan de zaak doen kan. De Synode heeft Kuiper benoemd en het Curatorium kan geen besluit der Synode omver werpen. Doch misschien wordt ik er nog wel iets van gewaar en dan zal ik je wel weer schrijven.

Ik heb nog heel wat in mijn pen, doch de brief wordt reeds te lang en ik moet maar weer eindigen. Houdt goeden moed, want de zaak is des Heeren. Hij zal zorgen voor Zijne gemeente op aarde tot het einde toe. En daarom hebben we niets te vreezen.

Mijn groete aan al de broeders en zusters daar.

Gode bevolen.

Je vriend en broeder,

H. HOEKSEMA.

BEKENDMAKING

De Jaarvergadering van de leden van de Reformed Free Publishing Association staat gehouden te worden, D. V., Donderdagavond, 23 September 1926, om half acht in de basement van de Protesteerende Chr. Geref. kerk, hoek Franklin en Fuller Sts., Grand Rapids, Mich. Alle leden worden dringend verzocht tegenwoordig te zijn. Vijf bestuursleden zullen worden gekozen uit de volgende nominatie: P. Alphenaar, G. Vanden Berg, H. Dijksterhuis, J. Treur, allen van Kalamazoo, en W. Verhil, A. Van Tuinen, J. Vander Vennen, J. Vander Laan, A. Wijma en F. Prins van Grand Rapids.

Degenen die gedurende den avond hun leesgeld of ook de kosten van hun lidmaatschap wenschen te betalen, zullen daartoe in de gelegenheid worden gesteld.

Namens het Bestuur,

P. DIJKSTERHUIS, Secr.

FROM THE POINT OF VIEW OF GOD

In the beginning the Almighty God began to do things that were eternally in His heart. In a word, the Almighty One began to make history. You cannot separate God's plan and history. The latter is the realization of the former. Hence, the two are connected. And the connecting link is the Almighty God in action. He is the cause and the necessity of things that are and were and are to be. Hence, to say that God has a plan is equal to saying that things are happening. And to say that things are happening is equal to saying that God is here and at work doing all that is in His heart.

These things man must know and believe and take to heart. In other words, it is God's will that man adopt His point of view. They tell us that this cannot be done. And then they will quote Deuteronomy 29:29 which reads: "The secret things belong unto the Lord our God: but those things which are revealed belong unto us and to our children for ever, that we may do all the words of the law." What a foolish appeal to Scripture. For Moses, here, enjoins the children of Israel and us all to do the very thing which Y. P. De Jong advised us not to do. Moses says that we shall take the counsel of God as our point of view and look at things from God's side. Let us make this plain. The above Scripture is a quotation from Moses' third farewell discourse. Said Moses to the children of Israel: "Lest there shall be among you man, or woman or family or tribe whose heart turneth away this day from the Lord our God to go and serve the God of these nations; lest there should be among you a root that beareth gall and wormwood; And it comes to pass, when he heareth the words of this curse, that he bless himself in his heart, saying, I shall have peace, though I walk in the imagination of my heart, to add drunkenness to thirst: The Lord will not spare him, but then the anger of the Lord and His jealousy shall smoke against that man, and all the curses that are written in this book shall lie upon him, and the Lord shall blot out his name from under heaven. And the Lord shall separate him unto evil out of all the tribes of Israel, according to all the curses of the covenant that are written in this book of the law: So that the generation to come of your children that shall rise up after you, and the stranger that shall come from a far land, shall say when they see the plagues of the land, and the sicknesses which the Lord hath laid upon it; And that the whole land thereof is brimstone, and salt and burning, that it is not sown nor beareth, nor any grass groweth therein, like the overthrow of Sodom, and Gomorrah, Admah and Zeboim, which the Lord overthrew in his anger, and in his wrath: even all nations shall say, Wherefore hath the Lord done thus unto the land? What meaneth the heat of this great anger? Then men shall say, Because they have forsaken the covenant of the Lord God of their Fathers, which He made with them when He brought them forth out the land of Egypt: for they went and served other gods and worshipped them, gods whom they knew not, and whom He had not given unto them: and the anger of the Lord was kindled against this land, to bring upon it all the curses that are written in this book: And the Lord rooted them out in anger, and in wrath and in great indignation, and cast them into another land as it is this day" (Deut. 29:18-28).

The prophet, it should be noticed, declares unto his audience that God will empty the vials of His fierce anger upon the wicked, as He has been doing in the past, having overthrown the cities of the plain. Moses is engaged in declaring unto the people, at least a part of the counsel of God. It is being told them that God counseled to reveal His wrath from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men who hold the truth in unrighteousness. And the Almighty is ever active in doing so. Moses is placing the children of Israel face to face with the God who in eternity counseled to punish him who says that he shall have peace, though he is walking in the imaginations of his heart. *These* things, says the prophet, viz., that God overthrows the wicked, *are revealed* to us and to our children for ever.

It is precisely the ungodly who refuse to take the divine point of view. When things happen the wicked one says: "The Lord hath not done thus unto the land, and hence, I shall have peace, though I walk in the imaginations of my heart, to add drunkenness to thirst."

To be sure, there are things not revealed the secret things, belonging not to us but to God. These hidden things of God cannot be taken to heart nor can they serve as a point of view for man because he does not know them. Our opponents (Berkhof, Y. P. De Jong) accuse us of prying into God's secrets. I wish to assure them that they are unable to prove their charge. Why not be honest and face the real issue.

It is plain that there are but two possible attitudes which one may assume toward the counsel of God: the attitude of the godly man and the attitude of the wicked one. It is precisely the wicked who refuse to look at things from God's side. The outlook of the godly man, on the other hand, is that of one who knows and is willing to recognize that history is God in action. Let us adduce examples from God's Word. We wish to show, first of all, how that the prophets of the Lord adopted His point of view in respect to the various phenomena in nature. Let us reproduce Psalm 104, a few verses of this psalm. The poet is extolling the reign of Jehovah over the forces of nature. The Lord is covereth with light as a garment. He stretcheth out the heavens like a curtain. It is the Lord who layeth the beams of his chambers in the waters: who maketh the clouds His chariot and walketh upon the wings of the wind. The Lord maketh His angels spirits; His ministers a flaming fire. The foundations of the earth are laid by Him that it should not be removed for ever. The Almighty covers it with the deep as with a garment: the waters stood above the mountains. At His rebuke they fled. At the voice of His thunder they hastened away, going up by the mountains and down by the valleys unto the place which He founded for them. They may not pass over the bound

set by the Lord. God sendeth the springs into the valleys which run among the hills. He watereth the hills from His chambers, and causeth the grass to grow for the cattle, and herb for the service of man: that he may bring forth food out of the earth. The Lord planted the cedars of Lebanon. The moon was appointed for seasons by Him. The sun knoweth his going down. It is God who makes darkness and it is night. He looketh on the earth and it trembleth: He toucheth the hills and they smoke.

The poem ends with a eulogy. "I will sing unto the Lord as long as I live: I will sing praise to my God while I have my being. My meditation of Him shall be sweet: I will be glad in the Lord. Let the sinners be consumed out of the earth, and let the wicked be no more. Bless thou the Lord O my soul. Praise ye the Lord."

Job also saw God's majesty. But Job answered and said: "Hell is naked before Him, and destruction hath no covering.

"He stretches out the north over the empty place, and hangeth the earth upon nothing.

"He bindeth up the waters in His thick clouds; and the cloud is not rent under them.

"He holdeth back the face of His throne, and spreadeth His cloud upon it.

"He hath compassed the waters with bounds, until the day and the night come to an end.

"The pillars of heaven tremble and are astonished at His reproof.

"He divideth the sea with His power, and by His understanding He smitteth through the proud.

"By His spirit He hath garnished the heavens; His hand hath formed the crooked serpent.

"Lo, these are parts of His ways: but how little a portion is heard of Him? but the thunder of His power who can understand?" (Job. 26).

And that speech they heard and that knowledge was their present in His creation as the cause of causes. Sang the poet: "The Lord shall rejoice in *His works*." Unto the prophets the heavens declared the glory of God and the firmament shewed them His handiwork. Day unto day uttereth speech, and night unto night sheweth knowledge. And that speech they heard and that knowledge was their portion.

The poets of Scripture were no Panthiests, identifying God and nature. Consequently there were not found among their number those who worshipped nature, paying homage to the stars, the sun, the moon. But neither did they expel God from His creation to shut Him up within certain limits, thinking that creation could do very well without its Maker. They knew that He was present and active as the almighty sustainer of that which He had called into being; present is He, so they knew, as the first cause of all causes. It is God who urges on the dark, lazy, moisture-laden clouds. It is He who relieves them of their burden and the earth is refreshed. And when He gently prods the still air, lo, it stirs at His command. It is God who sets in fierce motion the modest breeze. And when the darkness, that somber symbol of death, again covers the earth like a huge black crepe, God has acted. And when He wills, quick flashes of lightning snatch away that glum veil and the face of the earth is visible. The saints of Scripture knew that God did these things. Therefore they said, when they heard the deep, low moan of distant thunder: "It is the voice of God."

The song of Moses indicates that Moses regarded the events having transpired as works of God. The destruction of Pharaoh and his host meant that *God* had triumphed gloriously. According to Moses it was God who had thrown the horse and his rider into the sea. The Lord is a man of war. Pharaoh's chariots and his hosts hath He cast into the sea. It was the right hand of the Lord which had dashed in pieces the enemy. In the greatness of His Majesty did the Lord overthrow them that rose up against him. The enemy was consumed as stubble when God sent forth His wrath. The waters were gathered together by the blast of God's nostrils. The Lord blew with His wind and the sea covered the enemy. They were swallowed up when the Lord stretched out His right hand. It was the Lord who brought again the waters of the sea upon Pharaoh. In a word, God had done it. This Moses knew and admitted. He looked at the salvation of his people from the point of view of God. In respect to the salvation of the sinner, the saints of Scripture, every one of them, adopt the divine point of view. The Apostle Paul did so. Addressing the church he says: "For by grace are ye saved through faith; and that, not of yourselves: it is the gift of God: Not of works, lest any man should boast. For we are His workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which God hath before ordained that we should walk in them" (Eph. 2:10, 11). And then these well known words of the apostle: "For whom He did foreknow, he also did predestinate to be conformed to the image of His son, that He might be the first born among many brethren. Moreover those whom He did predestinate, them He also called: and whom he called, He also justified: and whom He justified, them He also glorified" (Rom. 8:29, 30).

Scripture knows of but one main point of view, viz., that of God. Scripture abundantly asserts that man remains a responsible agent. Human responsibility is made necessary by every doctrine of Scripture. The existence of hell, such phenomena as sin and guilt and works, good and evil, such events as the proclamation of the law from the summit of Mt. Sinai mean that man is the subject of his deeds, that he acts in harmony with his nature, that what he does he desires, wills and thinks. Man is a responsible being. One of the foundation truths of Scripture is the truth that man is a responsible agent. Nevertheless, Gods Word knows of but one point of view, viz., the divine. Even in respect to man's responsibility, the Lord our God insists that we shall adopt His point of view. Pharaoh resisted and disobeyed God. That act of disobedience was his act. He resisted because he

willed. His conduct was in harmony with his nature. Hence, the wicked king is responsible. Nevertheless, we read that *God hardened his heart.*

It is the plain teachings of Scripture that God is King Supreme. He reigns in nature. In respect to the destruction or the salvation of the sinner, His will prevails. Further, God's Word insists that the conduct of the devil and of the ungodly shall be viewed from God's point ot view. The devil and the wicked are His agents. They do what is in God's heart. God is King Supreme in the moral world. Attend to the following Scripture: "O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff of their hand is mine indignation. I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath and I will give him a charge, to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire in the streets. How be it he meaneth not so, neither doth his heart think so; but it is in his heart to destroy and to cut off nations not a few. For he saith, Are not my princes altogether kings?.... Wherefore it shall come to pass when the Lord hath performed His whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks. For he saith, By the strength of my hand have I done it, and by my wisdom...." (Isaiah 10:5-13).

It appears that God used this wicked king to punish Jerusalem. The king, however, did not know he was God's agent. In laying siege to Jerusalem he was being actuated by the wicked desire to destroy and to cut off nations, not a few. In a word, the pagan king would exalt himself and that at the expense of many lives. What is more he regarded himself as capable, and gloried in his powers of mind and body. This king, having performed what was in God's heart, is punished. Yet, in carrying out his wicked plans the king was doing the thing that God Almighty willed that he should do.

In fine, it is the plain teachings of God's Word that there is but one main point of view, viz., the point of view of God. From cover to cover does Holy Writ assert that God does it. The Bible, throughout, centers our minds on the counsel of God. In Scripture one is ever face to face with the Almighty.

(To be Continued)

G. M. O.

HOLD THAT FAST WHICH THOU HAST

"Should we gain the world's applause,
Or to escape its harmless frown,
Refuse to countenance thy cause,
And make Thy people's lot our own?
What shame should fill us in that day,
When Thou Thy glory wilt display.

LEK IN 'T SCHIP....!

Blijkt de stuurman op de baren
onbekend met "Koers" en "Klip",
dan bestaan er doodsgevaren,
en er komt een "lek" in 't Schip!

Het opschrift boven deez' Historie
schijn' u bij d' eersten opslag "gek" —,
desniettemin is 't "Allegorie"
(beeldende voorstelling van een of ander feit)
wanneer we schrijven: "'t Schip is Lek!"

Zoodra bewoners 't huis ontloopen,
dan hapert 't ergens; "'t zit niet krek!"
— En als er niets meer rest te hopen,
verklaart de Schipper: "'t Schip is lek... !"

Gij vraagt: "Wat wil dit-alles zeggen?"
Let op, opdat ik 't u ontdekk',
en tracht mij dan te wederleggen
wanneer ik volhoud: "'t Schip is lek!"

Dat "Schip" is "'t Kerkschip," waarde Vrinden!
Het sloeg — helaas —! zoo danig lek,
dat (naar verluid van Wijsgezinden)
't zich niet meer dichten laat met "spek".

(met spek schieten: opsnijden; liegen; bluffen. Soms dicht, bij nood, het scheepsvolk 't lek met zijden spek)

't Blijkt klaar: er is gevaar te duchten,
want — als ge omziet naar de plek
dan ziet ge scharen 't wrak ontvluchten,
beteekent dat: 'Het Schip is Lek.... !!' " —

Ge hoort het "water"(!) binnenstroomen... !
En toch — de "Stuurlui" op 't verdek —
zij blijven "rustig"!(?) 't Schijnt: zij droomen;
zij speuren blijkbaar niets van 't "Lek" ... !!

Noch "Fok," noch "Topzeil" kan meer baten!
't Blijkt all' vergeefsch dat men hen wekk'.... !
— Desniettemin — (zij mogen 't haten):
"Zoodra de 'Ratten' 't Schip verlaten
beteekent dat: "Het Schip is Lek.... !!" —

Dies, "Scheep'ling"! hoedt u voor verzinken!
Neen, blijft niet talmen, maar vertrek!
— Want: door 't op-twee-gedachten-hinken"
zult g' (als de rest!) gewis verdrinken,
— ofschoon gij wist: "HET SCHIP IS LEK.. !!"

B. A. HENDRIKSEN.

"It is certain that man must altogether despair of his own ability if he would be made capable of receiving the grace of Christ."

—Luther.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Classis Grand Rapids Oost, Nov.-Dec. 1924

Op Vrijdag, 21 November, kwam de Classis weer samen, om het antwoord van Eastern Ave.'s Kerkeraad te hooren en in bespreking te nemen. De Kerkeraad was gereed met zijn antwoord, zooals we in ons vorig nummer reeds verhaalden en las dan ook dat antwoord, een weigering van den Kerkeraad om aan den eisch der Classis, inzake de behandeling van den leeraar, te voldoen. Van bespreking op den vloer der Classis kwam natuurlijk niets, want alles moest achter de schermen gebeuren. Daar immers zaten de professoren als adviseurs en daar kon ook de commissie der Classis het veiligst werken. Nadat dan ook het antwoord van den Kerkeraad van Eastern Ave. in handen der Classis was en voor kennisgeving was aangenomen, besloot men aanstonds, om het over te geven in de handen derzelfde commissie, opdat die het weer in overweging zou nemen en de Classis met advies zou dienen in de zaak. De Classis nam toen weer pauze totdat de Commissie gereed zou zijn met haar werk. Deze kwam echter niet klaar voor Maandag, 24 November, en toen kwam ze voor de vergadering met het hiervolgend antwoord aan den Kerkeraad van Eastern Ave. en advies aan de Classis. (We vertalen uit het Engelsch):

"Uwe Commissie adviseert de Classis, Grand Rapids Oost, om op de communicatie, die we ontvangen hebben van den Kerkeraad van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk, inzake de eischen, waarvoor hij gesteld werd op 20 Nov. 1924, als volgt te antwoorden;

"De Classis houdt staande, dat zij niet buiten hare jurisdictie ging, toen ze van den Kerkeraad van de Eastern Ave. Chr. Geref. kerk eischte, dat deze van zijn leeraar een antwoord zou eischen op de vraag of hij volkomen instemt met de drie punten, aangenomen door de Synode van de Chr. Geref. kerken, 1924 (cf. Acta, Art. 132, pp. 145 ff.). De Classis bepaalt de aandacht van den Kerkeraad bij het feit, dat beide, de handeling der Synode en die der Classis in volmaakte overeenstemming zijn met Art. 30 D. K. O.: 'In meerdere vergaderingen zal men niet handelen, dan 't gene, dat in mindere niet heeft afgehandeld kunnen worden, of dat tot de Kerken der meerdere vergadering in 't gemeen behoort.' De Synode handelde in overeenstemming met dit Art. toen ze in deze zaak niet verder ging, dan een uitspraak te doen over de leerstellige punten, die betrokken waren in de controvers over de Gemeene Gratie. Dit is natuurlijk een zaak, die tot de Kerken in 't gemeen behoort en die door de mindere vergaderingen, zooals Kerkeraad en Classis niet kon afgehandeld worden. Doch de Synode eischte niet van Ds. Hoeksema, om deze leerstellinge verklaringen nu ook te onderteekenen, daar dit iets is, dat zeer wel door de mindere vergaderingen in orde kan worden gebracht. In overeenstemming met onze Gereformeerde beschouwing van Kerkrecht is het regel, dat de tucht uitgeoefend wordt door de kerkelijke rechtbanken naar de orde van Kerkeraad, Classis en Synode en niet vice versa.

"In betrekking tot de verschillende gronden, waarop de Kerkeraad zijn weigering, om aan de eischen der Classis te voldoen, baseert, geeft de Classis het volgende in overweging:

"Ad-1. In antwoord op het bezwaar, dat de kerkeraad van de Synode geen officieele kennisgeving ontving, dat de leeraar behandeld moest worden vanwege zijne leeringen, wijst de Classis er op, dat de Kerkeraad de Acta der Synode heeft ontvangen. (Dit is de gewone weg, waarlangs de Synode hare besluiten ter kennis der kerkeraden brengt.) Deze Acta lichtten den Kerkeraad duidelijk in, dat de Synode de protesten tegen de leeringen van Ds. H. Hoeksema handhaafde met betrekking tot de drie punten (cf. Acta 1924, Art. 132, pp. 145 ff.). In volmaakte overeenstemming met Art. 30 D. K. O., 'In meerdere vergaderingen zal men niet handelen dan 't gene in mindere niet heeft afgehandeld kunnen worden,' werd het aan den Kerkeraad overgelaten, om de leerstellige uitspraken der Synode te handhaven. Kennelijk was het de plicht van den Kerkeraad om den leeraar te interpelleeren zoodra hij zich in het openbaar in de Standard Bearer kantte tegen de leerstellige verklaringen der Synode; S. B. Vol. I, No. 1, p. 3: 'Naar den inhoud zal dit tijdschrift zich geheel aansluiten bij hetgeen gedurende de laatste jaren is geleerd en gepubliceerd geworden door de predikanten Hoeksema en Danhof'; en 'De redactie van dit blad oordeelt, dat geen Gereformeerde deze uitspraken der Synode, ongewijzigd en naar hunne eigenlijke strekking vermag te onderteekenen,' uitdrukkingen waarvoor ook Ds. H. Hoeksema zich verantwoordelijk houdt. Immers: 'De schrijvers nemen niet slechts hunne respectieve bijdragen, maar den geheelen zakelijke inhouden, naar beginsel en strekking, voor hunne gemeenschappelijke rekening'. (p. 4, 2e col.)

"Art. 31 .... 'En 't gene door de meeste stemmen goedgevonden is, zal voor vast en bondig gehouden worden' stelde den eisch der Classis tot plicht voor den Kerkeraad. En het Onderteekeningsformulier: 'En indien de Kerkeraad, Classis of Synode, te eeniger tijd om gewichtige redenen van nadenken, tot behouding van de eenheid en zuiverheid in de leer, het goedvindt van ons te eischen nadere verklaring van ons gevoelen over eenig artikel dezer Belijdenis, van den Catechismus of van de verklaring der Nationale Synode, zoo beloven wij ook mitsdezen, dat wij te aller tijd daartoe willig en bereid zijn ....' geeft ook aan den kerkeraad het volste recht om den leeraar te interpelleeren met betrekking tot de Belijdenis zooals die verklaard is in de drie punten der Synode van 1924.

"Ad-2. In antwoord op het bezwaar, dat de Synode het advies van haar Commissie van Praeadvies verwierp met betrekking tot disciplinaire actie, moet gezegd worden, dat feitelijk de Synode dit advies niet heeft verworpen, daar het nooit in stemming gebracht werd. De Synode gaf er blijkbaar de voorkeur aan, dat de tucht (indien noodig) zou beginnen bij den Kerkeraad in over-

eenstemming met de Gereformeerde beschouwing van Kerkregeering, volgens dewelke regel is, dat de tucht behoort te worden uitgeoefend door de kerkelijke rechtbanken naar de orde van Kerkeraad, Classis en Synode en niet vice versa. Ook heeft de Synode publiekelijk de broederen Danhof en Hoeksema vermaand om zich aan hare besluiten te houden (cf. Acta 1924, p. 147.)

"Ad-3. De Classis bepaalt de aandacht bij het feit, dat de Synode het protest van Ds. H. Danhof niet heeft behandeld. Natuurlijk mag het feit, dat de Synode het protest van Ds. H. Danhof niet steunde en ook niet verwierp, niet zoo verklaard worden als zou ze publieke tegenstand tegen hare leerstellige verklaringen dulden, want "t gene door de meeste stemmen goedgevonden is, zal voor vast en bondig gehouden'. (Art. 31, D. K. O.)

"Ad-4. In antwoord op den vierden grond door den Kerkeraad voorgedragen, deelt de Classis aan den Kerkeraad mede, dat deze broederen het recht hadden om te protesteeren, doch dat dit niet het recht inhield om beschouwingen te verspreiden, die indruischen tegen de besluiten der Synode. Indien hun tegenstand van zulk een aard zou worden, dat hij tuchtwaardig zou zijn, zou Gereformeerde kerkregeering eischen, dat hunne respectieve kerkeraden zulke tuchtactie zouden beginnen.

"Ad-5. In antwoord op de vijfde objectie, handhaaft de Classis, dat naar Gereformeerd kerkrecht, de besluiten der meerdere vergaderingen bindend zijn voor alle ambtsdragers en kerkeraden binnen hare jurisdictie en dus ook voor Ds. Hoeksema en zijn kerkeraad. Waarom dan ook van alle ambtsdragers en kerkeraden geëischt wordt, dat ze zich bij de besluiten der meerdere vergaderingen zullen neerleggen. Indien een ambtsdrager of kerkeraad reden geeft tot twijfel in betrekking tot zijn houding tegenover zulke besluiten, dan mag van hem geëischt worden, dat hij een verklaring geeft van zijn standpunt, cf. het Onderteekeningsformulier: 'En indien de Kerkeraad, Classis of Synode, te eeniger tijd om gewichtige redenen van nadenken tot behouding van de eenheid en zuiverheid in de leer, goedvindt van ons te eischen nadere verklaring van ons gevoelen over eenig artikel dezer Belijdenis, van den Catechismus, of van de verklaring der Nationale Synode, zoo beloven wij ook mitsdezen, dat wij te aller tijd daartoe willig en bereid zullen zijn'....

"Ad-6. In antwoord op het zesde bezwaar, bepaalt de Classis de aandacht bij het feit, dat overeenstemming met de Gereformeerde Confessies van de predikanten der Chr. Geref. kerken beteekent overeenstemming met die Confessies, zooals ze door de Synode dier kerken verklaard en toegelicht worden. In betrekking tot de bepaalde zaak waarover het thans gaat beteekent dit overeenstemming met de Confessies zooals ze leeren (naar de besluiten der Synode van 1924) de waarheden uitgedrukt in de drie punten. Indien iemand verklaart, dat hij in overeenstemming is met de Confessies, maar terzelfder tijd deze Confessies zoo verklaart, dat zijn verklaring in strijd is met die der Synode, dan voldoet hij niet aan de eischen der onderteekening naar Gereformeerd kerkrecht.

"Ten besluite zou de Classis er nadruk op willen leggen, dat zij de perken der Synode niet te buiten gaat, maar eenvoudig onderwerping aan de Synodale besluiten eischt. De Synode eischt ontegenzeggelijk, dat hare besluiten zullen worden erkent en dat men er zich aan zal onderwerpen, zoover hare jurisdictie reikt, en dat is het juist wat de Classis eischt van Ds. H. Hoeksema en zijn kerkeraad."

Tot zoover het antwoord, dat door de Classis verzonden werd, op advies der Commissie aan den Kerkeraad van Eastern Ave. Het is niet noodig thans critiek uit te oefenen op dit stuk, daar dit voldoende gedaan wordt in het antwoord, dat later verzonden werd aan de Classis door den Kerkeraad van Eastern Ave. Ook is dit geen aangename taak, daar het zeer moeilijk is, om dit stuk nog eens weer onder de oogen te zien, zonder dat het bloed iemand daarbij begint te koken. Als men bedenkt, dat de afgevaardigden ter Synode van 1924 van Classis Grand Rapids Oost in deze Classicale Commissie zaten; en voorts bedenkt, dat Berkhof en Bouma, zoowel als de andere professoren als adviseurs bij de Commissie dienden en zeker wel een werkzaam aandeel in haar arbeid genomen hebben; en men leest dan, hoe ze hier in koelen bloede de zaak voorstellen alsof de Synode kalm en bewust de zaak der tucht had overgelaten aan de mindere vergaderingen, terwijl ieder weet, dat de Synode zelfs niet bij machte was er een voorstel door te krijgen, dat tot tucht ook maar adviseerde, dan zegt men liever niet, wat men van zulke mannen denkt. Doch de Heere weet alle dingen en binnen niet al te langen tijd hopen we samen voor Zijn rechterstoel te staan, ook in betrekking tot deze zaak. Met het oog daarop kunnen we verdragen en hopen we van harte, dat de broeders, die verantwoordelijk zijn voor de opstelling van dit stuk, zich voor dien dag mogen bekeeren. Overigens is het hart van heel deze sophisterij de voorstelling, dat de drie punten op één lijn staan met de Confessies, en dat interpellatie op het stuk der Belijdenisschriften gelijk is aan den eisch om drie punten te onderteekenen. De heeren weten, dat we tot op dezen dag nooit geweigerd hebben ons te onderwerpen aan een onderzoek op het stuk der Belijdenis; dat ze zelf zulk een onderzoek zelfs nooit hebben aangedurfd, omdat ze wel wisten, dat dit voor ons zeer bevredigend zou afloopen; en dat we daarom ook niet schuldig staan aan verbreking van eene belofte, die we deden toen we onzen naam zetten onder het Onderteekeningsformulier.

Overigens adviseerde de Commissie aan de Classis, dat deze nog eens zou eischen van den kerkeraad van Eastern Ave. dat hij zijn leeraar voor de vraag zou plaatsen of hij al dan niet kon instemmen met de drie punten; en indien deze zich zou willen beroepen, of hij dan tot tijd en wijle de Synode weer vergaderde het zwijgen zou willen bewaren over den inhoud der drie punten. Van den Kerkeraad van Eastern Ave. zou voorts gevraagd worden, dat hij de Classis zou dienen met een geschreven antwoord op 9 December 1924. Dit alles werd alzoo besloten door de Classis en men verdaagde tot voornoemden datum. Het is ons nooit duidelijk geworden, waarom de Classis verdaagde tot zoo laten datum. Voor den

Kerkeraad van Eastern Ave. was dit zeker niet noodig, want die was beslist en kan vlug werken als het moet. Ook begrijpt de lezer, dat het geen lankmoedigheid was van de zijde der Classis, want men volvoerde zijn plannen liefst zoo spoedig mogelijk. Dit bleek wel uit heel de houding. Doch de Commissie zal er haar reden wel voor hebben gehad. Ze had blijkbaar behoefte aan meer tijd. Doch daar alles achter de schermen geschiedde, werden we natuurlijk de helft of meer niet gewaar. En we zijn ook niet bij machte eene verdere verklaring te geven van deze lange pauze der Classis.

Doch de Kerkeraad kreeg door deze pauze der Classis dan toch gelegenheid om op verhaal te komen en ook wat achterstallig werk in te halen. Er lag in de eerste plaats nog het geschrift der "Twee-en-Negentig" door hen aan de Classis gericht, en waarin ze op eigen verantwoording met den kerkeraad van Eastern braken. De Kerkeraad passeerde in verband met dit stuk, dat thans ook wettig bij hem ter tafel lag, het volgende besluit:

Grand Rapids, Mich., 25 Nov. 1924.

Classis Grand Rapids Oost.

Eerwaarde Broeders:—

Overwegende, dat er voor de aandacht van ons, de kerkeraad van Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk van Grand Rapids, Mich., is gebracht een zekere communicatie of pamphlet, onderteekend door onderscheidene leden van genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk, (gezegd te zijn 92 in getal en welker namen hieronder voorkomen, naar wien hierin volgende zal verwezen worden als de onderteekenaars) en

Overwegende, dat genoemde communicatie of pamphlet gericht "tot de Classis Grand Rapids Oost der Christelijke Gereformeerde Kerk, vergaderd op den 19den November 1924," en wat bedoelt te zijn een verklaring van bezwaren van de zijde der onderteekenaars tegen den Leeraar en Kerkeraad van genoemde gemeente, en

Overwegende, dat onder anderen deze genoemde communicatie bevat dingen en verklaringen, voorkomende op bladzijde 13 onder No. 1 van den volgenden inhoud:

"Het is ons onmogelijk geworden om langer naar de prediking van Ds. H. Hoeksema te luisteren als onzen leeraar. Velen onzer weigeren de kinderen ter catechisatie te zenden omdat wij hen niet aan het onderwijs van den leeraar toevertrouwen. Sommigen weigeren hunne kleine kinderen ten doop te brengen. En wij allen weigeren om met leeraar en kerkeraad het Avondmaal te vieren. In één woord, we hebben practisch gebroken met kerkeraad en leeraar, en dat om hunne weigering zich aan de Synodale en Classicale besluiten te onderwerpen."

En op bladzijde 4, onder C:

"Nog eene zaak voor wij overgaan tot het mededeelen van de geschiedenis die wij in Eastern Ave. hebben doorgemaakt sedert de laatste Classis. Uit wat hier ter Classis verschijnt is het duidelijk, dat een zekere mate van samenwerking heeft plaats gehad bij diegenen die dit geschrift onderteekenen. Wij willen dat niet verbergen. Wij meenen daartoe niet alleen het recht te hebben, maar dat plicht ons daartoe roept. Deze actie is in volkomen overeenstemming met ons standpunt. Wij meenen n.l. dat de kerkeraad feitelijk het kerkverband heeft verbroken. Tegen zoo'n kerkeraad nu kunnen wij niet zondigen door *gezamenlijk* te protesteeren. Krachtens het ambt der geloovigen hadden wij toch onze samenwerking met dien kerkeraad afgebroken." En

Overwegende, dat genoemde verklaring van de zijde der genoemde onderteekenaars bestaat in, en is een openlijke opzegging door genoemde onderteekenaars van hun respectief lidmaatschap in en van genoemde gemeente en een weigering hunnerzijds om deel te nemen in de rechten, voorrechten en privilegies voortvloeiende en behoorende tot hun lidmaatschap, en om zich te onderwerpen aan de tucht van den wettigen kerkeraad van genoemde gemeente, en,

Overwegende, dat genoemde onderteekenaars naar hun eigen verklaring in genoemde communicatie of pamphlet, zichzelven beschouwen als de eigenlijke gemeente en ook reeds als zoodanig hebben gehandeld, voor dat een breeder kerkelijk lichaam zich hierover heeft uitgesproken, en verder

Overwegende, dat genoemde kerkeraad en leeraar ten allen tijde bereid zijn om zich neer te leggen bij de besluiten van eenige breedere vergadering van de Christelijke Gereformeerde kerken ten opzichte van eenige zaak rakende discipline, belijdenis of regeering der kerk, wettiglijk voor deze breedere vergadering zijnde gebracht, en

Overwegende, dat daarom genoemde onderteekenaars, door hunne onderteekenig van genoemde communicatie of pamphlet hunnerzijds een weigering te kennen hebben gegeven om zich neer te leggen bij het oordeel en de besluiten van zulke breedere vergaderingen en verder

Overwegende, dat het voortvloeit uit de onderteekening van genoemde communicatie of pamphlet door de onderteekenaars, dat de kerkeraad gehouden is hiervan notitie te nemen, en overeenkomstig handele,

Zoo wordt hierbij besloten, door genoemden kerkeraad van genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk, dat de onderteekenaars van genoemde communicatie of pamphlet hierbij worden geschorst en afgesneden van verder lidmaatschap en gemeenschap met genoemde gemeente, (altijd onderhevig aan eenige bepaling der kerkenorde).

Mits, en de kerkeraad besluit voorts, dat een kopie van dit besluit zal worden verzonden aan elk der genoemde onderteekenaars aan zijn of haar laatst bekende plaats en adres, per aangeteekenden brief, en dat een hierbij ingesloten kennisgeving zal bepalen, dat genoemde onderteekenaars, persoonlijk of bij geschrifte voor genoemden kerkeraad zullen verschijnen op gewone plaats vergaderd in genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk in genoemde stad Grand Rapids, Mich., op een speciale vergadering die gehouden staat te worden op 18 December 1924 om 7:45 P. M. en dan en daar gevraagd zal worden te antwoorden op de volgende vraag:

Is het uw wensch ja dan neen om weer in vol lid-

maatschap en gemeenschap te worden opgenomen met de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk zooals nu geïnstitueerd?

En wordt het *verder besloten* om een kopie van deze resolutie aan te bieden aan de Classis Grand Rapids Oost, eer nog een kopie van genoemde resolutie aan elk der onderteekenaars van genoemde communicatie of pamphlet is verzonden, met dien verstande dat deze aanbieding van een copie van genoemde resolutie geschieden zal onder ons protest van 24 November 1924, dat betrekking heeft op het aannemen van genoemde communicatie of pamphlet door de Classis Grand Rapids Oost en wordt het verder

Besloten, om Classis Grand Rapids Oost vergaderd den 9den December 1924 in de Oakdale Park Christelijke Gereformeerde kerk te Grand Rapids, Mich., te verzoeken:

I. Met genoemden kerkeraad van genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk te verklaren dat genoemde onderteekenaars van genoemde communicatie of pamphlet metterdaad hun respectief lidmaatschap van genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk hebben opgezegd en geweigerd om deel te nemen in de rechten, voorrechten en privilegies zulke leden toebehoorende, en

II. Genoemde onderteekenaars van genoemde communicatie of pamphlet te vermanen, om genoemde vraag die hun zal worden voorgehouden door den kerkeraad van genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk bevestigend te beantwoorden, opdat zij langs den wettigen weg weer in de gemeenschap van genoemde Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk mogen worden opgenomen.

Namens den Kerkeraad,
(Was get.) H. Hoeksema, Voorz.
S. Schaafsma, Secr.

Dit stuk werd op den bepaalden tijd verzonden aan elk der "Twee-en-Negentig". De Kerkeraad had daarmede hun openlijk bedanken of breken met de Kerk aangenomen, tenzij men op den Kerkeraad verscheen om de ingesloten vraag toestemmend te beantwoorden, hetgeen door niemand werd gedaan.

H. H.

LEZERS!

Dit is het laatste nummer van den tweeden jaargang van de Standard Bearer.

Gaarne zouden we het leesgeld ontvangen van die lezers, wier tijd om zich opnieuw voor een jaar te abonneeren hiermede is aangebroken. Abonnementsgeld is $2.50.

J. H. VANDER VENNEN,
1061 Dunham St., S. E., Grand Rapids, Mich.

INGEZONDEN

Eerwaarde Redacteur!

Vergun mij dit stuk te mogen plaatsen in "The Standard Bearer." Bij voorbaat mijn hartelijken dank.

Het komt ons voor, dat er verscheidene — nominale — beginselen bestaan, welke dien naam eigenlijk niet behoorden te dragen. Er zijn gangbare dingen, die men als beginselen beschouwt, en die dan aan ons worden geopperd als reëele beginselen, doch die in de werkelijkheid niet anders zijn dan hypothese, vindingen, theorieën, en wat dies meer zij. En het is ten zeerste waar, dat het gewone volk, of liever — om mij eens goed Roomsch uit te drukken — de ongeletterden er weinig van kunnen bemerken. Zij zijn nu eenmaal toch niet geleerd genoeg om het verschil te kunnen opmerken, dat er bestaat tusschen een theorie en een beginsel. Men denkt het volk een sinaasappel voor een citroen te verkoopen. Dit nu kan wel eens gelukken, dat men er sommigen in laat loopen, doch zulks gaat toch maar niet altijd. Het kan gebeuren, dat de groenteverkooper er niet opgerekend heeft, dat er sommigen onder zijn klanten zijn, die misschien het onderscheid tusschen een sinaasappel en een citroen beter aan kunnen wijzen dan de groentekoopman. Zoo gaat het ook op kerkelijk gebied. Het zou kunnen zijn, dat er sommigen onder de zoogenaamde ongeletterden waren, die men maar niet kan wijsmaken dat theoriën of hypothesen ook beginselen zijn. Dat wil er dan bij zulk een toch maar niet in. En dan kan het zijn, en menigmaal is het ook wel zoo, dat de ongeletterden een veel schooner en dieper onderscheid kunnen maken tusschen beginsel en niet-beginsel, dan de geleerde heeren. En als dit zoo is, dan worden de geleerde heeren roerig en onstuimig, want het gewone volk zou hen soms de les eens kunnen lezen. Het is waar, men zou nooit hun plaats, hun positie in kunnen nemen, doch men zou het hun wel wat onaangenaam kunnen maken, en dat mag niet. Doch dan komt een zoogenaamd ongeletterde en die wil ook zijn gedachten uitspreken, en als dat niet kan, moet hij er voor vechten. Hij wil nu eenmaal het recht van spreken hebben, hetwelk hem van God is gegeven. En door nadenken en studeeren concludeert hij, dat men hem een strop om den hals wil doen, opdat hij zwijge, en niet de schandelijk bedrijven der geleerden bloot legge. Want wat zou er een oproer kunnen zijn, indien men aldoor maar de fouten der geleerden wist aan te wijzen.

De leeken — om nu weer eens echt Roomsch te zijn, want zoo toch worden de leden der Roomsche kerk geheeten, en ook alreeds die der Chr. Geref. kerken — zijn onmondig en lang niet bevoegd genoeg om dingen te bespreken, welke des geleerden zijn; tenminste, zoo redeneert men tegenwoordig. Want zoo wordt er gesproken, het ambt der geloovigen is nu eenmaal een geestelijk iets, zoodoende dat hij, de geloovige, onbevoegd is om in de institutie der kerk zijn mond te durven open doen. Dit strijdt vanzelf wel tegen de gedachte der H. Schrift, zooals men dat vindt in I Petrus 2 vers 4 en 5, en vele andere plaatsen, doch dat hindert niet, als men zijn doel maar be-

reikt. Men moet zien, dat dat zoogenaamd beginsel toch gehandhaafd wordt, indien men de overhand wil behouden. Het is ook wel waar, dat de geleerden er geen praktijk van willen maken, om te heerschen, doch het moet dien kant toch op. Want wat doet men met de leden der kerk, die zelf denken, en die bezield zijn met liefde voor Gods koninkrijk? Als deze leden hun mond open doen — mits het is om een eulogie te zingen ter eere van de geleerde heeren en hoogstaande kerkelijke vergaderingen — wordt men met zeer veel nietsbeduidende en zeer geleerde terminologie overbluft. Want men kan spreken als Demosthenes, en men heeft een vloed van geleerde, hoogdravende, bloemrijke, fantastische en klassieke terminologie daar men van staat te daveren en dan ja, och, zoo spreken kunnen degenen niet, die zulk een schoolschen achtergrond niet hebben, en moedeloos met den afloop gaan zij zitten. Want wie erbarmt zich over de leden der kerk? Niemand. Wie zal het voor het arme volk opnemen? Nog eens: niemand. Want zoodra dat zou gebeuren — hetwelk gebeurd is — worden degenen die zich de kleine luyden erbarmden uitgeworpen.

Zullen we de geschiedenis der laatste tien jaar herhalen, om te staven wat we hierboven schreven? Zullen wij namen noemen van broeders en zusters die door de Chr. Geref. Kerk geestelijk vermoord zijn? Zullen we de zoogenaamde — want het is werkelijk een teeken van ongeleerdheid — geleerden noemen, die deel hebben gehad, om Gods volk als het ware den mond te stoppen, tegen de betreurenswaardige bedrijven en beginselen van de Kerk? I desire anyone to challenge me to state name and occasions on which the above happened, and I will gladly furnish such.

Wat denkt men van de niet-geleerde leden der kerk? Wat gebeurt er met het recht van protest en appèl? Men lacht er wat om, want men luistert toch niet naar het geroep om recht en gerechtigheid. Wat goed doet het, dat een lid der kerk zijn stem zou verheffen tegen sommige onhoudbare praktijken en beginselen der kerk? Men doet alles in den doofpot, en laat het volk aan zijn lot over, waarom? Hier is de beweegreden: Het welzijn der kerk eischt zulk een handelwijze.

Waarheid en gerechtigheid worden met voeten getreden ter handhaving van dat Roomsche idee — het welzijn der kerk.

Hoe onlogisch moet men toch wel zijn om zoo te redeneeren, maar ook, welk een onbegrijpelijk verachten van de goddelijke roeping der kerk. Want men begint niet eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid te bevorderen, doch het welzijn der kerk staat vooraan. Heeft de Koning der Kerk zelf niet gezegd: "Ik ben de waarheid"? Bestaat de kerk dan niet alleen door de gefechtigheid, welke er is in Christus Jezus. Het is hier ook: "Zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid,,' en het welzijn der kerk volgt vanzelf. Als wij de eere Gods bedoelen en daar alleen voor werken, dan moet het welzijn der kerk een noodwendig gevolg daarvan zijn. Waarheid en gerechtigheid ten koste van vrede, welke geen vrede is, en niet het omgekeerde. Tegenwoordig is het niet Pro Rege, maar Pro Ecclesiae, en dit is puur Roomsch.

Het maakt geen verschil wat de leden der kerk ook doen, met hen wordt niet gerekend. Men laat de lui — om nu eens een echte platte Hollandsche zinsnede te gebruiken — in hun vet gaar smoren. Dit is wel geen mooie uitdrukking, en hiervoor vraag ik verschooning, doch het doet uitkomen, hoe de zaak er werkelijk bijstaat. Wanneer zal de kerk ophouden hare leden langer te beschouwen voor, en te gebruiken als "mere taxpayers." Heeft men de leden der kerk al niet lang genoeg gehouden voor onmondig? Zal Gods volk dan toch eindelijk eens verlost worden van de tyrannie der hoogstaande kerkelijke machten, welke niet de waarheid en het recht wenschen te handhaven, doch het welzijn der plaatselijke kerken zoeken? Heeft de Kerk van Christus zich al niet genoeg verlaagd? Is er soms niet een te veel zoeken van "het welzijn der kerken." Om dat als utopia te beschouwen, zou men beginselen verloochenen. Men stelt zich voor vraagstukken welke geen vraagstukken zijn. Het is een te veel "catering to the masses," inplaats van de roeping der kerk na te komen. De antithese wordt verruild voor een zoet gevlei der wereld. Kerk en wereld worden niet antithetisch beschouwd, doch synthetisch. Het is een verflauwing der grenzen. Nu dit zoo is, moeten we terug naar de oude paden, om staande te kunnen blijven in het midden dezer wereld. De kerk zal weer moeten gaan vragen naar de Gereformeerde beginselen, om in het midden dezer wereld een zoutend zout te zijn. Hoe zullen wij Christus' banier in de wereld brengen, indien wij met diezelfde wereld gaan heulen. Het moet weer worden gezegd: "Gij zijt een bijzonder volk, Mijn uitverkorenen." En niet voordat de kerk zich ten volle bewust is van haar relatie tegenover haren Koning, zoolang zal er een verflauwing der grenzen moeten blijven voortbestaan, en ook zoolang zal de kerk moeten zijn de slippedraagster der wereld.

A. C. BOERKOEL.

ATTENTIE, LEDEN VAN DE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION!

Vergeet de Jaarvergadering niet! September 23.

GEVRAAGD

Belangstellende personen in verschillende plaatsen om achterstallige leesgelden in te zamelen en nieuwe lezers te verkrijgen voor "The Standard Bearer." Men schrijve aan J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S. E., Grand Rapids, Mich.